

Kutsal Yazılar Srisi

Msih'in Kilisesi

İncil'in Efesliler Bölümü zerine bir yorum

Can Nurođlu

Mesih'in Kilisesi

[Can Nurođlu](#)

Telif Hakkı/Copyright Can Nurođlu, 2015

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[ÖNSÖZ](#)

[GİRİŞ](#)

[TASLAK –](#)

[YORUM:](#)

[TANRISAL SEÇİM](#)

[TASDİKLİ FİDYE](#)

[SEVGİNİN KEŞFİ](#)

[LÜTFUN ZAFERİ](#)

[MESİH BARIŞIMIZDIR!](#)

[MESİH SIRRI](#)

[BABANIN SEVGİSİ](#)

[RUH'UN BİRLİĞİ](#)

[MESİH'İN ARMAĞANLARI](#)

[YENİ YARADILIŞ](#)

[YENİ YAŞANTI](#)

[YENİ KİMLİK](#)

[IŞIKTA YAŞAMAK](#)

[EVLİLİĞİN ORJİNALİ](#)

[AİLE HAYATI](#)

[İŞ HAYATI](#)

[RUHSAL MÜCADELE](#)

[SON SELAMLAR](#)

[KAYNAKÇA:](#)

ÖNSÖZ

'Kilise' deyince insanların aklarında çok farklı resimler canlanır: Antik binalar, süslü haçlar, cüppeli papazlar, bayram kurabiyeleri ve boyanmış yumurtalar ya da çan çalan zangoçlar. Aslında ilginç olan şu ki bunların hiç biri İncil'de geçmiyor. Bunlar kilisenin uzun tarihi boyunca gelişen iyi ya da kötü farklı geleneklerdir. Ama kilisenin esas ne olduğunu öğrenmek istersek öncelikle İncil'in kutsal sözlerine başvurmalıyız. Efesliler, Pavlus'un Kilise kavramıyla ilgili Rab'den aldığı gizemli vahyin mükemmel bir mozağıdır. Pavlus'un bu mektubu yerel kiliselere yönelik öğretilerinin en dolgun özeti ve doruğu sayılabiliyor. Kısacası, bu mektupta Kilise'nin belirli bir bina ya da ayin türü değil, Mesih'in ruhsal bedeni ve Tanrı'nın ev halkı olduğunu görüyoruz.

Bu tür çalışmaya başladığımızda her zaman bir takım soru sorarak başlamak en doğrusudur. Başka türlü mektubun içeriğini tüm ayrıntılarıyla beraber tam olarak kavramak mümkün değildir. O yüzden öncelikle şu soruları cevaplamalıyız: Bu mektubu kim yazdı? Kimlere yazdı? Ne zaman yazıldı? Ne amaçla yazıldı? Böylece mektubun genel portresini inceledikten sonra ancak içine girip her bir ayrıntısını araştırabiliriz. Bunu bir seyahate çıkmaya benzetebiliriz. Birisi ailesiyle

birlikte Avrupa'nın bir şehrine gidip tatil yapmak isterse öncelikle bir haritaya bakar ve oraya giden en uygun yolu saptar. Aynı zamanda orayla ilgili genel bazı bilgiler edinmeye çalışır. *"İklimi nasıl, para biçimi nedir, yemekleri ve otelleri nasıl?"* diye sorar. Bütün bunları iyice araştırdıktan sonra kişi emin bir şekilde ailesiyle birlikte güzel bir tatile çıkar. Yoksa bunları önceden araştırmazsa belki oraya varınca ailesiyle büyük bir hayal kırıklığına uğrar ve pişman olur döner. Bizler de bu mektuba başlarken aslında bir nevi *"zaman tüneline"* girip tarihi bir seyahate çıkıyoruz. Çünkü bu mektupta yazılanlar bundan yaklaşık 2,000 sene önce yaşamış bir insanın çok farklı şartlarda bulunan insanlara belirli bazı sebeplerden dolayı yazdığı bir eserdir. Elbette ki Tanrı'nın Ruhu Elçi Pavlus'u yönlendirirken mektubun içeriğini tüm çağlardaki imanlılara göre uyarlamıştı. Yine mektubun geçmişini anlamak mektubu doğru yorumlamamıza büyük katkı sağlayacaktır.

Mektubun ilk ayetlerinden Elçi Pavlus tarafından Efes'te bulunan Mesih imanlılarına yazıldığını okuyoruz. Bu mektubu yazarken Pavlus tutuklu olarak Roma'da yaşıyordu (bkz. Elç. İşleri 28). Kendisi yaklaşık 20 yıl boyunca Antakya'dan Korint'e kadar onlarca Hristiyan topluluğu kurdu. Üçüncü seyahatinde Efes'te üç yıl kaldıktan sonra Yeruşalim'e döndü. Orada tapınakta yaşanan bir kargaşa esnasında bir çok sahte suçlamalara maruz kalan Pavlus tutuklandı. Sonra Sezariye'de adil bir yargılama süreci göremediği için kendisinin Roma'da bizzat Sezar tarafından yargılanmasını talep etti. Böylece M.S. 61 yıl civarında Elçi Pavlus tutuklu olarak Roma İmparatorluğunun başkentine vardı. Oradayken daha önce kurmuş olduğu kiliselere bir kaç mektup yazmaya başladı. 'Hapis mektupları' diye nitelendirilen bu yazıların arasında Efesliler, Koloseliler, Filipililer ve Filimon mektupları yer alır. Bu mektuplarda Tanrı Elçi Pavlus'un kaleminden sadece o günün kilise topluluklarına değil bugün dahi Mesih topluluğu olan evrensel Kilise'ye hitap eder.

Şimdi okumakta olduğunuz eser İncil'in Efesliler mektubunun içeriğini aktarmakla birlikte, üzerinde yapılan açıklamalardan ibarettir. Duam şu ki Kutsal Ruh'un esinlediği bu kutsal sözlerin üzerinde düşünürken Güzel Rabbimiz size de ev halkında yer alma ayrıcalığını verir.

GİRİŞ

Elçi Pavlus'un bu mektubu Efes'te bulunan Mesih imanlılarına yönelik yazıldığını saptadık. Peki, Pavlus'un Efes'le ilişkisi nasıl başladı? Bu mektubu yazmadan yaklaşık 10 sene önce, Pavlus Efes kentine uğradı. Birinci yüzyılda Efes Roma İmparatorluğunun en önemli ve en zengin şehirlerinden biriydi. Bugün dahi Efes harabesi Türkiye'de ziyaret edilebilecek en güzel antik kent sayılır. Şehir olarak Efes ticaret ve inanç açısından bölgeye hükmeden ve dünyaya ün salmış bir metropoldü.

A. EFES KENTİ: Peki, bundan iki bin sene önce bizler Pavlus'la birlikte Efes'e varacak olsaydık nelerle karşılaşırız acaba? Şimdi o günün gözüyle antik Efes'i bir gezelim: Antik bir gemiyle Efes'in limanına yaklaştığımızda şehrin inanılmaz

görkemine hayran kalırdık. Akdeniz'in pırlantasına hoş geldiniz! Yörenin beyaz taşından yapılan şık evlere ve devletin saf mermerden inşa ettiği muhteşem binalara bakarken insan hayrete düşüyor. Şehrin solunda bekçi gibi dimdik duran Koresos dağ zinciri görünür ve üzerindeki surlar şehrin güney sınırını belirler. Şehrin ortalarında uzaktan bile görünen şehrin en ilgi çekici özelliği Pion Dağına yaslanan muhteşem açık hava tiyatrosu görünürdü. Şehrin kocaman limana gelince Akdeniz'in her tarafından toplanmış tüccar gemileriyle dolu görürdük. Karaya inince şehrin merkezine uzanan çok geniş Arkadiyan Caddesinden ilerlemeye başladık. Sağa solumuza bakarken inanılmaz ustalıkla yapılan sütunlar ve kemerler dikkatimizi çeker. Sütunların aralarında da zaman zaman müthiş itinayla tıraş edilen heykellere rastlardık. Kimisi Yunan ilahları bilgelik ya da zafer adına, kimisi ise belirli bir imparatorun onuruna yapılmıştır. Yaklaşık 500 metre yürüdüktan sonra uzaktan gördüğümüz muhteşem açık hava tiyatrosu yavaşça karşımızda dev gibi yükselir. İçinden Greklerin bir tiyatro gösterisini izleyen 25,000 kişilik bir kalabalığın kulak zarı patlatan uğultusu ayağımızın altındaki mermer taşları yeri yerinden oynatırdı.

Sağa dönüp birkaç metre ilerledikten sonra sağımızda koskoca "Agora" yani sütunlu çarşı görülür. İçinde Asya'nın her bir ucundan gelen pazarlamacılar bağırıp durur. Oralarda Efes'in meşhur muskacıları da sihirli kağıtlarını satmaya çalışır. Ana yoldan yine sola dönersek yukarı yokuş şık bir cadde karşımıza çıkar. Bu cadde Efes'in inancını korumak ve yaymakla görevli olan kahinlerinin adını almıştır, Kuretler Caddesi. Sağında Efes'in üst tabakasının oturduğu lüks villalar var. Solunda da Hadrian Tapınağı diye bilinen son derece güzel bir dini mekân duruyor. O caddeden yukarı çıktığımızda tepedeki küçük tiyatro, küçük agora ve

başka birçok ev görürüz. Bir tapınak daha karşımıza çıkar, bu da Domityan'ın adına yapılan müthiş bir yapıdır. Oralarda bir yerde Pavlus'un ilk geldiğinde uğradığı Yahudilerin Havrası da bulunuyordu muhtemelen. Yine Kuretler caddesinden aşağıya şehrin merkezine döneriz ve Büyük Tiyatronun önünden geçip kuzeye doğru ilerleriz. Solumuzda yani Akdeniz tarafında büyük bir spor ve jimnastik kompleksi ayaklarımıza serilir. Grekler spor ve banyo hastasıydılar. Kafamızı içeri soktuğumuzda her tarafta çıplak erkeklerin güreş yapıp sıcak ve soğuk havuzları arasında gidip geldiğini görürdük. Bir az daha ilerde sol tarafımızda koca bir stadyum da görürüz. Belirli günlerde orada her türlü at yarışı, gladyatör oyunu ve benzeri düzenlenir. Bu arada insanların sürekli bizi geçip daha ileriye, kuzeydoğuya doğru ilerlediğini fark ederiz. Neredeyse bir kilometre yürüdüktan sonra karşımıza dev bir yapı daha yükselir, gözlerimize inanmıyoruz. Yüzlerce İon tarzı sütunları boydan boya uzanır ve her biri 20 metre yükseklikte, farklı krallar tarafından bağışlanmıştı. Aralarında insan boyunda tür tür mükemmel heykeller yontulmuş, masum bakışlarıyla insanları içeri davet ediyor. Tapınağın altın avluları ışıl ışıl parlıyor.

İnsanlar kocaman mermer merdivenlerden içeri akın ediyor. İçeri girince kalabalıktan pek bir şey anlaşılmıyor. Fakat ortasına doğru gelince siyah bir meteor taşı üzerine konulan inanılmaz incelikte yontulmuş bir tanrıça heykeli dikili duruyor. Burası Dünyanın Yedi Harikalarından biri olan Artemis Tapınağıymış. Tanrıça Artemis "verimlilik" tanrıçasıydı. Heykelin ayrıntılarına dikkatle bakınca Artemis'in göğüslere ve ineklere benzer onlarca küçük şekillerle kaplı olduğunu görürüz. Etrafında toplanan insanlar önünde secde eder tuhaf erotik hareketlerle ona tapınıyor. Hemen arkalarında ortalıkta gezen birçok kadın ve erkek fahişe görünür. İnsanlar onlarla ilişkiye girerek Artemis'i hoşnut ettiklerine inanıyorlarmış. Diğer taraftan da bir takım memur kasaların arkasından insanların paralarını alıyor, meğer ki burası aynı zamanda Efes'in bankasıymış. Oradan uzaklaşmaya çalışırken kapıdaki tüccarlara rastlarız. Kimisi bize Artemis'in

benzerliğinde yapılan heykeli satmaya çalışır, kimisi ise Artemis'in bereketini içeren muskasını takmaya çalışır. Ön tarafta kocaman bir sunak da var. Artemis'in kahinleri olan Kuretler insanların sunularını kabul edip Göklerin Tanrıçasına sunuyor. Boğaları keserken insanlar altlarına girip akıtılan kanıyla yıkıyor ve böylece aklandıklarına inanıyor. İşte Artemis'in koruyucu kentine, Efes'e hoş geldiniz! Elçi Pavlus'un İsa Mesih'in inancını yaymak için böyle pagan ve putperest bir kente vardığını düşünün. Nereden başlasın?

B. EFES KİLİSESİ - Putperestliği ve ahlaksızlığıyla ünlenmiş Efes gibi bir metropolde bir avuç Mesih inanlısı ne yapabilirdi ki? Eskiden Hristiyanlara zulmeden Pavlus İsa Mesih'e inandıktan sonra Roma İmparatorluğunun birçok yerinde kiliseler kurmaya başladı. Kendisi Yahudi bir öğretmen olduğu için yeni bir kente vardığında doğal olarak Yahudilerinin havralarından başlayarak Mesih'in müjdesini yayardı. Havralara sadece Yahudiler değil, çoğu zaman Tanrı'yı arayan başka uluslardan da gelenler oluyordu. Her yerde ilk başta büyük sevinçle karşılanan Pavlus, İsa Mesih'in tüm herkes için çarmıha gerilip kurtuluş sağladığını öğretmeye başlayınca bir yandan gayri-Yahudiler sevinirken özbeöz Yahudiler kıskanmaya başlardı. Böylece Pavlus ile diğer İsa Mesih inanlıları üç ay sonra havradan kovuldular. Yine de bu süreçte Yahudi ve diğer uluslardan oluşan küçük bir kilise topluluğu doğdu. Artık havradan mimlenen Pavlus bu arada Mesih izleyicileri toplayıp Tiranus dershanesinde düzenli bir şekilde eğitmeye başladı. Pavlus'un orada vermiş olduğu hizmet ve yetiştirmiş olduğu öğrenciler etraftaki bölgede o kadar çok etkin oldular ki Luka şöyle yazıyor, *"Sonunda Yahudi olsun, Grek olsun, Asya İlinde yaşayan herkes Rab'bin sözünü işitti."* (Elç.İşleri 19:10)

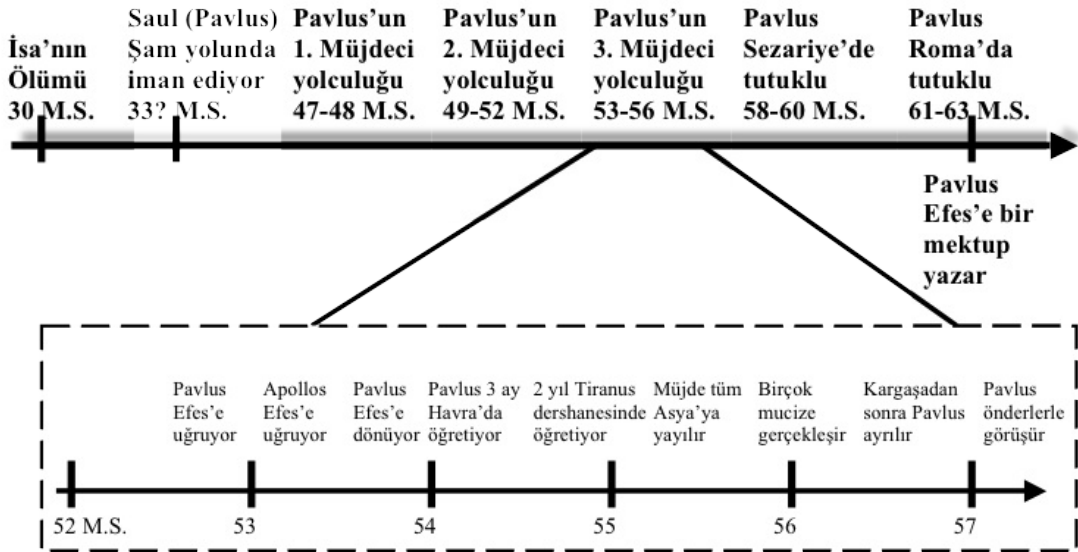
Böylece Pavlus Efes'te 2 yıl daha kaldı. Bu sıralarda Rab Pavlus'un elinden birçok olağanüstü mucizeler de gerçekleştirdi. Öyle ki Pavlus'a dokunup da şifa bulmak için çok uzaklardan bile insanlar yanına akın ediyordu. Dahası Mesih'in adıyla insanların içinden cinler de kovuluyordu. Bunun ne kadar büyük bir sansasyon yarattığını tahmin edebiliriz. Luka'nın dediğine göre, *"Bu haber Efes'te yaşayan bütün Yahudilerle Greklere ulaştı. Hepsini bir korku aldı ve Rab İsa'nın adı büyük bir saygınlık kazandı."* (Elç.İşleri 19:17) Bu arada Mesih'in gücüne tanık olan yeni imanlılar günahlarını açık açık itiraf ederek daha pak bir hayat sürdürmeye karar verdiler. Öyle ateşli bir uyanış koptu ki eskiden Efes'in ünlü büyü ve muska ticaretiyle uğraşmış imanlılar çok değerli olan sihir kitaplarını getirip milletin gözü önünde imha etmeye başladılar. Böylece tüm Efesliler Mesih imanlılarının ne kadar ciddi ve adanmış olduklarını gördüler.

Ancak Mesih'in öğretisi yayıldıkça Efes'in ekonomisi de etkilenmeye başladı çünkü Pavlus Artemis gibi putlara tapınmanın yanlış olduğunu öğretiyordu. Artemis'in heykellerini ve tapınak gümüş maketlerini yapan bazı putperest el sanatçıları özellikle Efes'teki halkı kışkırtarak Pavlus'a karşı büyük bir ayaklanma yaratmayı başardılar. Efes halkı birden sokaklara dökülüp merkezdeki büyük açık hava tiyatrosunu doldurdular ve 2 saat boyunca *"Efeslilerin Artemis'i uludur!"* diye bağırıp durdular. Ellerinden gelse Pavlus'u linç edeceklerdi. O yüzden imanlılar

Pavlus'un bir an evvel başka bir yere gitmesini söylediler. Kilise zaten yeterince köklendi o yüzden Pavlus onları Rab'be emanet ederek yoluna devam etti.

Efes Kilisesi bu şekilde kuruldu. Böylece Pavlus'un en çok emek verdiği kiliselerden biri olarak tarihe geçti. Dini ve ahlaki yönden tamamen yozlaşmış bir ortamda bulunmasına rağmen Kutsal Ruh'un mucizevî işleyişi ve Elçi Pavlus'un tecrübeli yönlendirişiyile Efes Kilisesi çok çabuk bir şekilde olgunlaştı ve kısa bir süre içinde bulunduğu toplumu derinden etkileyen hatta sarsan bir konuma gelmişti. Ayriyeten Efes'te sadece bir kilise toplumu değil bütün yöreye hizmet eden bir "İncil Okulu" da vardı. Sayesinde müjdenin Asya'nın her bir köşesine kadar ulaştığını gördük. Muhtemelen Kolose, Laodikya, İzmir ve Bergama gibi şehirlerde kurulan kiliseler Efes'ten giden imanlılardan ilk defa müjdeyi duymuş olmalılar. Hatta bu mektup yazıldığında artık Efes'te birden fazla kilise topluluğu oluştuğu tahmin ediliyor.

Efes Kilisesinin Gelişme Tarihi

Yıllar sonra Artemis ve diğer pagan ritüeller sona erdi ve Efes ünlü bir Kilise merkezi haline geldi. O kadar ki 431 yılında toplanan üçüncü büyük Kilise Konseyine Efes Şehri ev sahipliği yapar. Gerçek şu ki Mesih'in salt müjdesi kadar güçlü bir şey yoktur yeryüzünde.

C. MEKTUBUN AMACI – Bir mektup yazacak olursak bunu belirli bir amaç için yaparız. Kutsal Ruh'un yönlendirmesiyle yazan Elçi Pavlus mutlaka ki bu mektubu

belirli bir sebepten dolayı yazma ihtiyacı duymuştu. Diğer mektuplarına baktığımızda Pavlus'un genellikle kilise topluluğunda baş gösteren belirli bazı sorunları çözmek için kalemine sarıldığını görüyoruz. Ne var ki Efeslilere yazdığı mektupta çok net bir sorun gözüküyor. O halde Pavlus'un bu mektubu yazmaktaki amacı ne olabilir?

Mektubu inceleyen herkes mektupta sık sık öne çıkan bir ana tema fark eder, o da "Kilise" kavramı. Kilise sözcüğü yalnız 9 kere geçse bile, bağlantılı kelimelere ve mecaz isimlerine sıkça rastlıyoruz (Ör: Beden, Tapınak, Gelin, vs.) Bu mektupta Pavlus Kilise'yle ilgili bir çok öğretisini bir araya getirerek bizlere yüce bir model sunuyor. İlk bölümlerde Pavlus Kilisenin asıl ruhsal kimliğini ve yapısını açıklıyor ve sonraki bölümlerde bunun her birimizi nasıl etkileyip hayatımızın her alanında pratiğe dökülmesi gerektiğini detaylı bir şekilde anlatıyor. Yine de belirli bir sebep saptamak gerekirse, yerel kiliselerde bazen farklı uluslardan gelen insanların arasında yaşanan tartışmalar sebep olmuş olabilir. Nitekim Kilisenin ilk döneminde Yahudiler'le diğer uluslardan iman edenler arasında yaşanan sürtüşmeler ilk imanlıların en büyük sıkıntısıydı. Buna karşılık Pavlus Tanrı'nın baştan beri sadece Yahudileri değil tüm herkesi ev halkına dahil etmek istediğini vurgular. Bunu yaparken Pavlus sorunlara odaklanmak yerine tüm imanlıları Tanrı'yı ve ebedi planını daha derinden anlamaya teşvik eder.

Pavlus'un Efes imanlılarına yönelik en derin arzularını kaydettiği dualardan anlaşılmaktadır (1:15-22, 3:14-21). Bu dualarında, Pavlus Efesli kardeşlerin özellikle Tanrı'nın olağanüstü gücünü ve müthiş sevgisini anlamakta ilerlemelerini diliyor. Mektup boyunca Pavlus her şeyden önce Efes'teki imanlıları Tanrı'yı daha derinden tanımakta cesaretlendirmek istiyor. Asıl bir imanlının bundan daha yüce ya da daha mükemmel bir görev veya ayrıcalığı yoktur. Tabii ki kastedilen tanıma olayı, tanrısal bilgiler ve gerçekler üzerine kurulu olmalı. O yüzden Pavlus böyle bir istekte bulunurken Kilisenin genel olarak ve imanlıların bireysel olarak köklenmeleri için önemli bir takım gerçek de ortaya koyuyor.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, okuyucularını Tanrı'yı tanımakta isteklendirmek için, Pavlus baştan sona kadar Tanrı'nın Kiliseyle ilgili eskiden sır olan ebedi ve muazzam planını bütün ayrıntılarıyla bildiriyor:

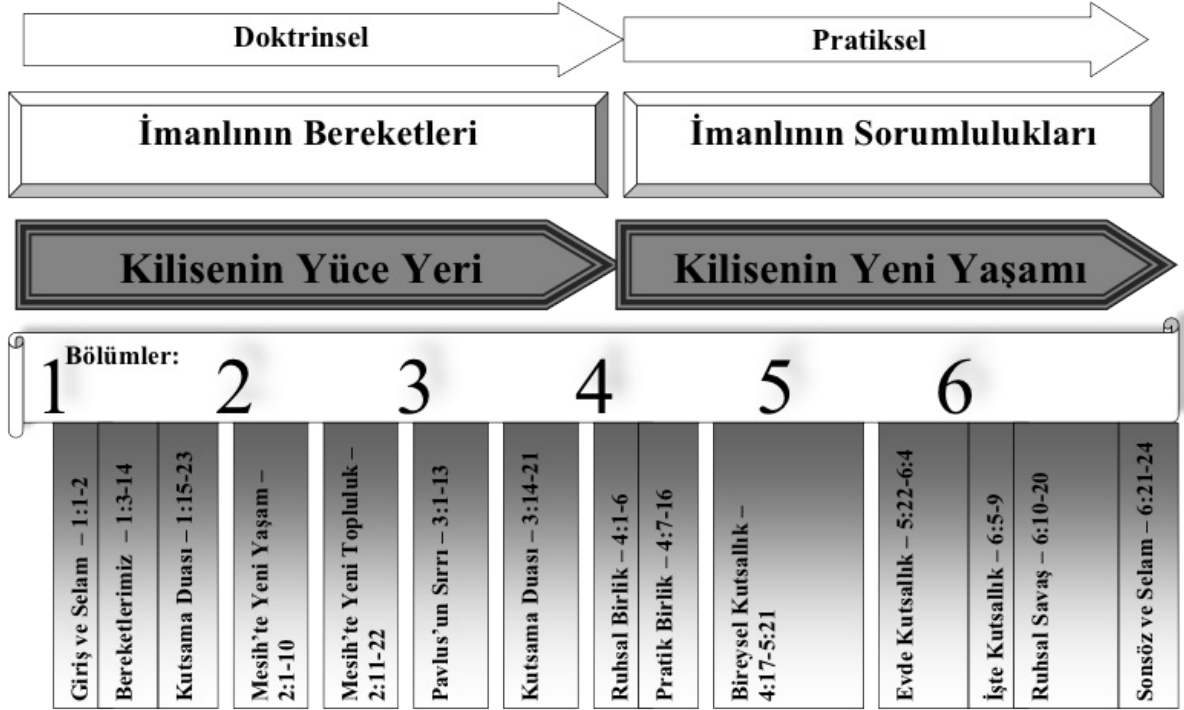
- İlk bölümde Pavlus özet şeklinde Kilisenin Tanrı'nın tasarısındaki kutsal yerini ve kimliğini vurgular ve imanlılar için en içten dileklerini dile getirir.
- İkinci bölümde kurtuluşumuzun geçmişi ve gelişimini anlatıyor. Sonra Tanrı'nın bu amacı, etnik ayırım yapmaksızın, Mesih'in Kilisesinde gerçekleştirdiğini vurguluyor.
- Üçüncü bölümde her ulusa açık olan Tanrısal mirasın gizeminin kendisine nasıl açıklandığını gösteriyor ve yine okuyucuları için dua ediyor.
- Dördüncü bölümden itibaren Kilisenin ruhsal birliğinden yola çıkarak pratik uygulamasına geçiyor. Bunun içerisinde kişisel, ailesel ve toplumsal sorumluluklarına da değiniyor.

Dolayısıyla bu mektubu yazarken Pavlus'un amacı Kilisenin ruhsal konumu ve kimyasını ayrıntılı bir şekilde açıklamakla birlikte Efes'te bulunan her bir imanlının bu yüce gerçekleri kavrayıp kendi hayatına uygulamak ve topluluk olarak ruhça gelişip olgunlaşmakta yardımcı olmaktır. Yine de dikkat edelim Pavlus Kilise ile ilgili bu yüce kavramları sıralamakla yetinmiyor, bunların ışığında özellikle Kutsal Ruh'un kişisel hayatlarımızı nasıl değiştirmesi gerektiğine odaklanıyor. Çünkü salt teoloji Tanrı'yı tanımamız için kendiliğinden yeterli değil. Güzel Rab'bimizi gerçek anlamda tanımak için O'nun hayatımızın her alanında etkin olmasına müsaade etmek ve sevgisini kişisel olarak tecrübe etmek de gerek.

TASLAK –

1. **Giriş: Selamlar (1:1-2)**
2. **Kilisenin Mesih'teki Yüce Yeri – (1:3-3:21)**
 1. ***Mesih'teki Bereketler (1:3-14)***
 2. ***Pavlus'un Şükür Duası (1:15-23)***
 3. ***Kilisenin Mesih'teki Yapısı (2:1-22)***
 1. Kurtuluş Lütфу (2:1-10)
 2. Kilisenin Beraberliği (2:11-22)
 4. ***Pavlus'un Yüreği (3:1-21)***
 1. Pavlus'a verilen sır (3:1-13)
 2. Pavlus'un duası (3:14-21)
3. **Kilisenin Mesih'teki Yeni Yaşamı (4:1-6:20)**
 1. ***Kilisenin Birliği (4:1-6)***
 2. ***Kilisenin Çeşitliliği (4:7-16)***
 3. ***Kişisel hayatta düzen (4:17-5:20)***
 1. Yeni Yaratılış (4:17-32)
 2. Işık Çocuğu (5:1-21)
 4. ***Kişisel ilişkilerde düzen (5:22-6:9)***
 1. Karı-koca ilişkileri. (5:22-33)
 2. Çocuk-veli ilişkileri. (6:1-4)
 3. Köle-efendi ilişkileri. (6:5-9)
 5. ***Kişisel ruhsal savaş (6:10-20)***
 6. **Son selamlar ve dualar. (6:21-24)**

Efesliler Mektubunun Yapısı

YORUM:

TANRISAL SEÇİM

Efesliler 1:1-6

1 Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi atanan ben Pavlus'tan Efes'te bulunan kutsallara, Mesih İsa'ya ait olan sadıklara selam! 2 Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütf ve esenlik olsun. 3 Bizi Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış olan Rabbimiz İsa Mesih'in Babası Tanrı'ya övgüler olsun. 4 O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti. 5 Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi. 6 Öyle ki, sevgili Oğlu'nda bize bağışladığı yüce lütfü övülsün.

AÇIKLAMA: Mektuplarında Elçi Pavlus genellikle bir dua ile başlar. Ancak burada ilk on dört ayette öncelikle Tanrı'nın bereketlerini sayarak baştan sona kadar O'nun mükemmel kurtuluş planını özetler. Fakat bunu gelişigüzel değil, harika ve düzenli bir şiir gibi kağıda döker. Hatta orijinal metinde bu paragrafı sanki hiç nefes almadan tek ve uzun bir cümle olarak yazar. Bu övgü sözünün başında Pavlus öncelikle Baba Tanrı'nın daha dünyanın kuruluşundan önce lehimize yapmış planı dile getirir. Sonra dünyaya gelen İsa Mesih'in çarmıhta

sağladığı kurtuluşa devam eder. Son olarak da Kutsal Ruh'un hayatımıza girerek bize sağladığı yüce mirası ön plana çıkarır. Üçlübirliğin farklı boyutlarını öne süren bu övgü şiiri aynı zamanda kronolojik bir akış sergiler. En önemlisi paragraf boyunca kilit bir rol oynayan ve sürekli tekrarlanan bir ifade var: Mesih'te. İlk ayette Pavlus Tanrı'nın bizi her türlü ruhsal nimetle donattığını belirtir ama bunların hepsi Mesih'te mevcut olduğunu vurgular. Tanrı'nın bu yüce mirasına sahip olmak için O'nun Oğluna inanmamız şarttır.

İlk ayetlerde dünya henüz yaratılmadan önce Tanrı'nın bizim için tasarladıklarını tespit eder. Baba Tanrı'nın bizi Mesih'te seçtiğini belirtir. Ama ne için? Kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için seçti. Dahası bizi çocukları olalım diye çok önceden belirlediğini de yazar. Bu ne demek? En başta bize şunu hatırlatır ki Tanrı ilk atalarımızı yaratırken kendi çocukları olarak yarattı. Onlarla mükemmel bir sevgi ilişkisi arzuluyordu. Yine de ayet sadece onları değil, bizi de çok önceden seçtiğini belirtir. Tanrı'nın bu seçimi Kilise'nin tarihi boyunca çok büyük tartışmalara sebep olmuştu. Kutsal Kitap'ın birçok ayetine baktığımızda Tanrı'nın zamanın öncesizliğinden beri kendi kutsal isteği uyarınca bizi kurtuluş için seçtiğini okuyoruz (Yuhanna 15:16, Elçişleri 13:48, Rom 8:29-30). Fakat sorun şu: Rab, kendi kutsal ve karşı konulamaz iradesiyle, bizi seçip kurtardıysa o zaman insanın hür iradesi tamamen geçersiz ve etkisiz kalır. Sonuçta beni kurtaran kendi imanım ve iradem mi yoksa Tanrı'nın secimi ve iradesi mi? Aslında her ikisi doğru çünkü Rab'bin Sözünde her ikisi vurgulanıyor.

Birçok yerde Pavlus bizim kendi irademizi kullanarak imanla kurtulduğumuzu vurguluyor. (Romalılar 3:22, 10:9-17) Hatta Tanrı'nın seçiminden bahsettiği bazı ayetlerde aynı zamanda imanımızdan da söz eder (2. Selanıklılar 2:13). Peki birbiriyle çelişir gibi görünen bu iki önemli gerçeği birbiriyle nasıl bağdaştıracamız? Öncelikle bazı gerçeklerin kavrayışımızı aştığını unutmamalıyız. Yani kısıtlı ve sınırlı anlayışımızla Tanrı'nın bu ebedi gerçeğini tamamen kavrayamayabiliriz fakat Kutsal Kitap her ikisini öğretip vurguluyorsa bizler her ikisini bir arada tutmaya gayret etmeliyiz. Dahası imanda olgunlaştıkça bu iki öğretinin birbiriyle çelişmeyip birbirini tamamladığını görmeye de başlarız. Asıl kavranması zor olan budur: Ortada birden fazla irade vardır – Tanrı'nın kutsal ve ebedi iradesi, insanın "hür" iradesi ve Şeytanın iradesi de var. Şimdi kurtuluşumuzda bu üçü farklı yönlere çekiyor. Adem'in ilk günahından bu yana bizim irademiz günahın kölesi olarak gelişmişti ve Şeytan tarafından etkilenmektedir dolayısıyla tam anlamıyla özgür değildir artık (Romalılar 7:15-18). Öyle ki Tanrı'nın iradesi olmadan bizler asla günahın zincirlerinden kurtulamayız. Dolayısıyla ister istemez Tanrı bir yerde iradesi ile lehimize müdahale etmek zorundadır yoksa kendi gücümüzle günahın içinden çıkmamız mümkün değil (Yuhanna 6:35-47). Sonuçta hem Tanrı'nın bizi seçmesi hem de bizim onu seçmemiz gerekmektedir.

Bunu belki küçük bir örnekle açabiliriz. Yakışıklı bir erkek güzel bir kıza aşık olur. Kendi kafasında kızla ilgili bir çok plan yapar, hatta onunla evlenmeye karar verir. Yalnız bir sorun var. Kızın onu de sevmesi lazım. Yani erkeğin kıza seçmesi

yeterli değil, kızın da karşılık vermesi gerek. Benzer şekilde Tanrı bizi çok sevdiği için bizi seçti. Ancak bizim de kendisine imanla karşılık vermemiz şarttır. Yine unutmayalım ki bu ayetlerde Pavlus henüz bizim imanımıza değinmeden Rab'bin bize karşılıksız olarak vermiş olduğu bereketleri sıraladığı için insanın hür iradesinden bahsetmeksizin direk Rab'bin seçimini övüyor. Bizler de aynı şekilde bu konuda Rab'bi övmeliyiz, yani bu mevzuyu bir tartışma konusu olarak değil esas bir övgü konusu olarak görmeliyiz. Çünkü Tanrı bizi önce sevip seçmeseydi bizler onu asla aramazdık (1.Yuhanna 4:10).

TASDİKLİ FİDYE

Efesliler 1:7-14

7-8 Tam bir bilgelik ve anlayışla üzerimize yağdırdığı lütfunun zenginliği sayesinde Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk. 9 Tanrı sır olan isteğini, Mesih'te edindiği iyi amaç uyarınca bize açıkladı. 10 Zaman dolunca gerçekleştireceği bu tasarıya göre, yerdeki ve gökteki her şeyi Mesih'te birleştirecek. 11 Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı'nın amacı uyarınca önceden belirlenip Mesih'te seçildik. 12 Öyle ki, Mesih'e ilk umut bağlayan bizler, O'nun yüceliğinin övülmesi için yaşayalım. 13 Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz. 14 Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir.

AÇIKLAMA: Elçi Pavlus Baba Tanrı'nın bizi ezelden beri nasıl seçtiğini açıkladıktan sonra Oğlu İsa Mesih aracılığıyla sağladığı kurtuluşa ve Kutsal Ruh'un gelişile tasdik ettiği mirası açıklamaya devam eder. Tanrı'nın kurtuluş planı ne kadar ki O'nun kutsal iradesiyle başladıysa da Mesih'in sağladığı fidyeye ile gerçekleşti ve bizim için ancak kendisine iman ettiğimizde geçerli olur. İlk yedinci ayette "kurtuluş" (Grekçe: apolutrosis) kelimesine bakmalıyız. Maalesef Türkçede tam olarak karşılığı olmayan bu sözcüğün daha geniş anlamını, "fidye ödeyerek salıvermek" olarak verebiliriz. (bkz. Romalılar 3:24, İbraniler 9:15) Pavlus'un döneminde bu terim özellikle köle pazarında sıkça rastlanan bir sözcüktü. Yani belirli bir ücret karşılığı birini satın almak demek. Gerçek şu ki bizler eskiden Şeytan ve günahın köleleriydik ve Yasa'nın mahkûmiyeti altında eziliyorduk (Romalılar 6:17). Üstelik günahın ücreti ölümdür ve bizim bunu kendi sevaplarımızla karşılamamız mümkün değildi. İşte tam bu durumda İsa Mesih yanımıza yetişti ve suçlarımızdan ötürü kabaran günah borcumuzu kendi kanıyla ödedi. Mesih yerimize ölecek hem günahımızın ücretini karşıladı hem de İblis'in köleliğinden kurtardı. Ama bizi Tanrı'ya satın almakla kalmadı bizi özgür kıldı ve bizleri Baba'sının ailesine kattı. Ne harika bir kurtuluştur bu!

Peki bizim gibi vefasız, çaresiz ve perişan canlar için neden Mesih bu kadar zahmet etsin ki? Pavlus buna tek sözle cevap verir – lütuf! Pavlus'un mektuplarında lütuf çok önemli bir yer ediniyor. Grekçesi "xaris" en basit şekliyle karşılıksız iyilik ya da inayet anlamına gelir. Bazen onu merhamet ya da şefkatle

karıştırıyoruz fakat İncil’de lütfun yeri apayrıdır. Aralarındaki farkı şöyle örnekleyebiliriz:

- Bir insana hak ettiğini verersen bu adalettir.
- Bir insana hak etmediğini verersen bu merhamettir.
- Bir insana hak edemediğini verersen bu da şefkattir.
- Bir insana hak ettiğinin tam tersini verersen işte bu lütuftur.

Bizim hak ettiğimiz gazap ve ölümdü ama İsa Mesih fidyemizi ödeyerek bizi özgür kıldı, hatta Tanrı’nın çocukları olma ayrıcalığını sağladı. İlerleyen ayetlerde Pavlus Mesih’te gerçekleşen bir sırdan söz eder. Bu sır, günü geldiğinde her şeyin Mesih’in hükümdarlığı altında toplanmasıdır. Ne demek istiyor? Şu an dünyada bir çok din, ırk ve dil görünüyor ama zaman dolunca tüm herkes Mesih’e boyun eğecektir. Dahası Mesih’in krallığında dil, ırk ve benzerinin ayrımı yapılmayacaktır. İşte Mesih’in bizi dahil etmek istediği ilahi miras budur. Bizler Tanrı’nın lütfuyla Mesih’in bu evrensel ailesinde yer almak için seçildik.

Peki Rab’bin vaat ettiği bu yüce mirasa kavuşacağımızdan nasıl emin olabiliriz? Son ayetlerde Pavlus Kutsal Ruh’la mühürlendiğimizi belirtir. Bu ne demek? Mesih dünyadan ayrılırken Kutsal Ruh’un gelip her bir imanlının içine yerleşeceğini söyledi (Yuhanna 14:15-17). Böylece içimizdeki Kutsal Ruh kurtuluşumuzun güvencesidir (2.Korintililer 1:22). Eskiden önemli bir belgenin içeriğini korumak için onu mühürlerle tasdik ederlerdi (Vahiy 5:1). Benzer şekilde bize bağışlanan miras Tanrı’nın içimize koyduğu kendi Ruh’uyla mühürledi yani koruma altına alındı. Böylece Kutsal Ruh kurtuluşumuzun hem peşinatıdır hem de teminatıdır. Son olarak önemli bir ayrıntıya daha dikkat etmeliyiz. Bu övgü sözünün başında Tanrı’nın bizi nasıl seçtiğini gördük. Ama son ayetlerde bizim müjdeyi duyup iman etmemizin de kritik bir rol oynadığını görüyoruz. Sonuçta Tanrı’nın ebedi planı doğrultusunda lütufkar mirasına sahip olmak için İsa Mesih’in çarmıhta sağladığı kutsal kefarete inanmamız şarttır.

SEVGİNİN KEŞFİ

Efesliler 1:15-23

15-16 Bunun için, Rab İsa'ya iman ettiğinizi ve bütün kutsalları sevdiğinizi duyduğumdan beri ben de sizin için sürekli şükrediyor, sizi dualarımda hep anıyorum. 17 Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı, yüce Baba, kendisini tanımanız için size bilgelik ve vahiy ruhunu versin diye dua ediyorum. 18-20 O'nun çağrısından doğan umudu, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamanız için, yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum. Bu kudret, Tanrı'nın, Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde sağında otururken O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir. 21 Tanrı O'nu bütün yönetimlerin, hükümlerinin, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak bütün adların çok üstüne çıkardı. 22 Her şeyi ayakları altına sererek O'na bağımlı kıldı. O'nu her şeyin üzerinde baş olmak üzere kiliseye verdi. 23 Kilise O'nun bedenidir, her yönden her şeyi dolduranın doluluğudur.

AÇIKLAMA: Roma'da tutuklu bulunan Elçi Pavlus boş durmuyordu. Eskisi gibi dünyayı gezip müjdeyi yayamazsa da durmadan tüm imanlılar için dua ediyordu. Özellikle tanıdığı imanlıların imanı ve sevgisini andıkça onlar için tek tek Tanrı'ya yakarıyordu. Peki esas ne için dua ederdi? Pavlus'un buradaki duasında iki konu var: Rab bilgelik versin ve ruhsal gözlerini aydınlatsın. Bu her iki konunun amacı birdi: Tanrı'yı daha iyi tanımaları için. Herkes az da olsa Tanrı'yı tanır, imanlılar tabi O'nu daha iyi tanıyorlardır ama Pavlus için bu yeterli değildi. Ona göre her imanlının en büyük hedefi ve hevesi Tanrı'yı daha derinden tanıyarak yüce sevgisini kişisel olarak tecrübe etmek olmalıdır. Tanrı'yı yakından tanımak her zaman kutsalların en ulvi amacı olmuştur. Peygamber Musa Tanrı'nın sesini duymakla yetinmek istemedi, O'nu daha yakından görmek için izin istedi (M.Çıkış 32-33). Filipililere yazdığı mektupta Mesih için bunca hizmet eden Pavlus hala O'nu daha derinden tanımak, O'nun acılarına ortak olmak istediğini yazar (Filipililer 3:10). Aslında imanlının şimdiki hayatı ve ebedi hayatı da esas bundan ibarettir: Baba Tanrı'yı ve gönderdiği Oğlu İsa Mesih'i yürekten tanımak (Yuhanna 17:3). Sonuçta bizim inancımız belirli dini ritüeller ya da ibadetlerden çok Mesih aracılığıyla Tanrı'yla hep derinleşen ve gelişen bir ilişkiye sahip olmaktır.

Peki bu kutsal ilişkiyi nasıl geliştirebiliriz? Pavlus'un dediğine göre iki şey gereklidir: Ruhsal bilgelik ve ruhsal gözlerimizin aydınlanması. Ne yazık ki dünyada yaşadıkça ruhsal olarak duygusuzlaşıp köreliyoruz. Ancak Tanrı'nın içimize koyduğu Kutsal Ruh'un bizi uyandırıp yönetmesine izin verirsek her geçen gün güzel Rab'bimizin vaat ettiği mirasın zenginliğini daha derinden keşfedebiliriz. Dahası içimizde yaşayan Ruh'la dolup taşıtığımızda Tanrı'nın bizlere sağladığı inanılmaz güç kaynağı anlamaya başlayabiliriz. İçimizde mevcut bulunan bu olağanüstü kudretle ilgili Pavlus örnek olarak iki önemli olaya değiniyor: Mesih'in dirilişi ve göğe yükselişi. Aslında şunu demek istiyor ki İsa Mesih'in ölümden dirilmesini ve tüm güçlerin üstesinden çıkmasını sağlayan o güç, şu an bile bizim içimizde de etkindir. Bunu anlayabilirsek, yani bu ilahi kuvveti harekete geçirebilirsek hayatımız ne kadar farklı olur.

Bu sırada Elçi Pavlus artık duasını bırakıp Mesih İsa'nın yüce konumunu ve O'nunla beraber bize bağışladığı ayrıcalığı açıklamaya başlar. Mesih'in ölümü ve dirilişi sonucunda Rab O'nu pek çok yükseltti (Filipililer 2:5-9). Baba Tanrı İsa'yı, ölüm ve İblis'in üzerindeki galibiyetinden dolayı, her gücün ve yetkinin üzerine çıkartıp görkemli sağına oturttu. Şu anda İsa Mesih evrenin en üstün konumundadır çünkü Tanrı her şeyi ona bağımlı kıldı. Aynı zamanda Rab Mesih'i baş olmak üzere Kilise'ye verdi. Kilise de Mesih'in bedenidir der. Başka bölümlerde Pavlus tüm imanlıları kapsayan Kilise'yi benzer şekilde Mesih'in bedeni diye betimler (Romalılar 12:4-5, 1.Korintliler 12). Bu ne demek? Baş olmak ve bir beden olmak evlilik ilişkisini andırır. Kutsal Kitap Mesih'le kendisine iman edenler arasındaki ilişkiyi evlilik gibi kutsal ve kalıcı bir bağa benzetir (Efesliler 5:25-33). Bu aynı zamanda Kilise'yi inanılmaz bir boyuta çıkartır. Yani tüm evrene sığamayan başımız Mesih bizi kendisine o kadar yakından bağladıysa demek ki

Kilise topluluğu sandığımızdan çok daha değerli ve önemli bir konuma sahiptir. İşte Elçi Pavlus Tanrı'nın bize Mesih aracılığıyla sunduğu bu mükemmel sevgi ilişkisini daha derinden keşfetmeye davet eder. Demek ki Mesih izleyicisi için yaşamak Tanrı'yla gittikçe derinleşen bir ilişkiye dalmak demektir.

LÜTFUN ZAFERİ

Efesliler 2:1-10

1-2 Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümleranın egemenine, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymaktaydınız. 3 Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık. 4-5 Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz. 6 Tanrı bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu. 7 Bunu, Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilemek için yaptı. 8 İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. 9 Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir. 10 Çünkü biz Tanrı'nın yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık.

AÇIKLAMA: Birinci bölümde Pavlus adeta ayaklarımızı yerden kesti. Basit bir selam sözü ile başlayan Pavlus bizi İsa Mesih'in yüce konumuna kadar çıkardı. En sonunda bizim de Mesih'le birlikte nasıl bir yüceliğe kavuştuğumuzu anlattı. Fakat daha ileriye gitmeden Pavlus öncelikle bizim önceki durumuzu hatırlatmak istiyor. Yani tüm Tanrı'nın bu lütuflarını sıralarken bizim helal süt emmiş çocuklar olmadığımızı hatırlatmak istiyor. Tek bir cümleyle Pavlus'un bu ikinci bölümde belirtmek istediği şudur: Tanrı'nın bunca olağanüstü bereketleriyle çoşarken bizim esas ne kadar kötü bir durumdan kurtulduğumuzu asla unutmamamız gerek. İkinci bölümün ilk üç ayette Pavlus dünyada yaşayan her insanın doğal halini açıklar. Bizim gözümüzde insanlık çok fena gözükmeyebilir ancak burada Tanrı'nın gözünden bakma fırsatını buluyoruz. En başta sürekli işlediğimiz günah ve suçlardan dolayı ruhsal anlamda ölü olduğumuzu belirtir. Dahası dünyada şu an etkin olan karanlığın gücü Şeytan'a uyduğumuzu söyler. Birisi ben öyle değilim demeye kalkışabilir ama Pavlus hemen, 'hepimiz' bencil tutkulara uyup Şeytan'ın yolunda ilerliyoruz der. Sonuç olarak işlediğimiz suçlardan dolayı tüm hepimiz Tanrı'nın gazabını fazlasıyla hakketmişizdir. Evet, Tanrı'nın huzurundan insanlığın hali böyle çaresiz ve ümitsiz görünüyor (bkz. Romalılar 3:9-18).

AMA Rab bu durumda kalmamıza izin vermedi. Neden? Çünkü Tanrı sevgidir. Tüm suçlarımızı bizden daha iyi bildiği halde, bol merhameti sayesinde bizi kurtarmak için bir yol aradı. İşte bunu İsa Mesih'i günahlarımıza karşılık kurban sunarak ve onu ölümden dirilterek başardı. Sayısız günahlarımızdan dolayı ölüp Tanrı'nın yargısına uğramayı fazlasıyla hakkeden bizlerin yerine Mesih İsa

günahlarımızı üstlenerek öldü (2.Korintliler 5:18-21). Ama kendi günahı olmadığı için üçüncü gün Şeytan'ın karanlık gücü üzerine zaferini ilan ederek ölümden dirildi. Böylece kendisine iman eden herkesi de günahın ve ölümün cezasından kurtarmış oldu. Yani Tanrı'nın Mesih aracılığıyla bu lütfu sığınan herkes Mesih'le birlikte ruhsal olarak ölümden dirilip Tanrı'nın huzuruna kavuşma umuduna sahip oluyor. Hatta Tanrı'nın bakış açısından iman eden herkes daha şimdiden kutsal meskeninde oturmuş gözüküyor. Böylece Rab ebediyen bizleri yüce lütfunun ganimeti olarak tüm göksel güçlerin önünde sergileyecektir (2. Korintliler 2:14).

Yine de burada Pavlus çok önemli bir gerçeği vurgulamak istiyor. Mesih aracılığıyla edindiğimiz bu yüce kurtuluş bizim hak ettiğimiz ya da kazandığımız bir şey değildir. Çoğu insan Tanrı'nın lütfunu sevaplarla elde edebileceğini sanıyor. Dünyanın her yerindeki dinler Tanrı'ya yaklaşımları için insanların önüne yapmaları gereken uzun bir iyilik tarifesi çıkartır. Ancak İncil'in öğrettiği bunun tam tersidir. Biz günahlarımızdan ötürü Tanrı'ya yaklaşamayız ama O bize yaklaştı ve tüm günah borcumuzu Mesih aracılığıyla kapattı. Böylece kurtuluş sadece İsa Mesih'e imanla mümkündür. Bu bizim başarımız değil Tanrı'nın İsa aracılığıyla bize sağladığı kutsal bir armağandır. Yani Rab açık açık şunu belirtiyor ki iyi işler ya da sevaplar insanların kurtulmasına asla yaramayacaktır (Galatyalılar 2:16). Kurtuluş ancak İsa Mesih'e olan imanla gerçekleşir (Romalılar 3:21-31). Peki iyi işlerden tümünden vazgeçelim mi? Hayır! İmanla kurtulduktan sonra Rab'bin bize sağladığı Kutsal Ruh'un gücüyle kutsal işlerine yönelmeliyiz. Önce iman ederek Mesih'e sığınıyoruz ve sonra kendisi bizi yeniliyor ki Kutsal Tanrı'mıza yaraşır işler yapabilelim (Titus 2:14; 3:8,14). Günaha batmış ölü bir varlık neye yarar ki, ancak Mesih aracılığıyla dirildikten sonra Tanrı'yı hayatımızla yüceltebiliriz. Sonuç olarak Mesih imanlısı olarak hayatımızda ne iyilik varsa hepsi Tanrı'nın lütfundandır, bunu asla unutmamalıyız.

MESİH BARIŞIMIZDIR!

Efesliler 2:11-22

11 Bunun için, öteki uluslardan doğan sizler bir zamanlar ne olduğunuzu anımsayın: Bedende elle yapılmış sünnete sahip olup «sünnetli» diye anılanların «sünnetsiz» dedikleri sizler, 12 o zaman Mesih'siz, İsrail'de vatandaşlıktan yoksun, vaade dayanan antlaşmalara yabancı, dünyada umutsuz ve tanrısızdınız. 13 Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa'da Mesih'in kanı sayesinde yakın kıldınız. 14-16 Çünkü Mesih'in kendisi barışımızdır. Kutsal Yasa'yı, buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak iki topluluğu birleştirdi, aradaki engel duvarını, yani düşmanlığı kendi bedeninde yıktı. Amacı bu iki topluluktan kendisinde yeni bir insan yaratarak esenliği sağlamak, düşmanlığı çarmıhta öldürmek ve çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmaktı. 17 O gelip hem uzakta olan sizlere hem de yakındakilere esenliği müjdeledi. 18 O'nun aracılığıyla hepimiz tek Ruh'ta Baba'nın huzuruna çıkabiliriz. 19 Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkısınız. 20 Elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerine inşa

edildiniz. Köşe taşı Mesih İsa'nın kendisidir. 21 Bütün yapı Rab'be ait kutsal bir tapınak olmak üzere O'nda kenetlenip yükseliyor. 22 Siz de Ruh aracılığıyla Tanrı'nın konutu olmak üzere hep birlikte Mesih'te inşa ediliyorsunuz.

AÇIKLAMA: Elçi Pavlus, bölümün ilk ayetlerinde Mesih'in sevgisini tanımadan önce bireysel olarak Tanrı'nın önünde ne kadar çaresiz olduğumuzu gösterdikten sonra, ilerleyen ayetlerde toplumsal olarak Rab'bin lütfundan ne kadar irak düştüğümüzü hatırlatmaya başlar. Baştan beri Tanrı İbrahim'in soyundan dünyaya bir kurtarıcı göndermeye karar verdi (Yaratılış 12:1-3). Bu bereket vaadi oğlu İshak'a, Yakup'a ve daha sonra Musa'yla İsrail topluluğuna teslim edildi. Böylece bütün peygamberler ve kutsal yazılar Yahudi soyuna emanet edildi (Romalılar 3:2, 9:3-5). Bu ilahi planın sonucunda İsa Mesih bir Yahudi olarak dünyaya gelip öncelikle kendi halkına müjdeyi duyurdu. Ama ihanete uğradıktan sonra müjdeyi diğer tüm uluslara iletceğini söyledi; zaten baştan beri Tanrı'nın amacı da buydu. Yine de Kilise'nin ilk günlerinde doğal olarak imanlı Yahudiler büyük bir rol oynadılar. Nitekim ilk kiliseler çoğunlukla Yahudilerden oluşuyordu ama diğer uluslardan imanlı sayısı artıça aralarında kıskançlık ve çekememezlik baş göstermeye başladı. Yahudiler bir yandan üstünlük taslamaya çalışırken, gayri-Yahudiler Mesih'i ölüme teslim eden İsrail topluluğunu suçlardı. Burada Elçi Pavlus ilk kiliselerde sık sık görünen bu sorunu ele alıyor.

Pavlus öncelikle Efes'te sonradan imana gelen gayri-Yahudilere eski konumlarını hatırlatmaya çalışır. Tanrı'nın İsrail'le yapmış olduğu antlaşmalardan ve İsa Mesih'ten hiç haberleri yoktu. Tanrı'dan uzak, tamamen ümitsizdiler. Ancak Mesih bu arayı kapatmaya geldi. İsa hem yakındaki Yahudileri hem de uzaktaki diğer ulusları Tanrı'yla barıştırmaya geldi. Böylece İsa Mesih'in kanı sayesinde iki toplum arasındaki duvar yıkıldı. Pavlus'un burada sözünü ettiği duvar Yeruşalim Tapınağının etrafına örülen duvarı andırıyor. Tapınak tesisine herkes arındıktan sonra çıkabiliyordu ama belirli bir yerde kısa bir duvar vardı. Duvarda Yahudi olmayanların girmesini yasaklayan bir yazı vardı. Nitekim Pavlus'un cezaevine düşmesi bununla ilgili bir yanlış anlamadan oldu (Elç.İşleri 21). Sonuç olarak Pavlus şunu belirtiyor ki aslında Mesih geldikten sonra Tanrı'nın huzuruna girmek için hiç bir engel ya da duvar yoktur. Dahası insanın belirli bir ulustan ya da ırktan olması da gerekmiyor. Yahudilere gelen Yasanın amacı aslında onlara ve dolayısıyla tüm dünyaya insanın kendi yaptıklarıyla kurtulamayacağını göstermektir. Mesih geldiğinde ise Yasa'yı tamamladı ve kurtuluş yolunu herkese açtı (Romalılar 10:5-13).

Böylece Mesih'ten sonra tüm uluslardan iman edenleri eşit bir şekilde kapsayan yeni bir oluşum ortaya çıktı. İşte Kilise dediğimiz bu yeni toplulukta ne ayrımcılık ne de ırkçılık vardır. İsa'ya iman eden herkes Mesih'in ailesine ait, Tanrı'nın ev halkıdır. Böylece her imanlı Tanrı'nın huzuruna çıkmada tamamen özgürdür. Hatta Pavlus Tanrı'nın yepyeni ruhsal bir tapınak inşa ettiğini belirtir. Eski Tapınakta Yahudiler dahi Tanrı'nın huzuruna kadar giremezlerdi. Ancak Tanrı'nın Mesih'e iman eden tüm imanlılardan oluşturduğu yeni tapınakta

herkesin Tanrı'ya yaklaşma hakkı vardır. Bu yeni tapınağın temelinde İsa Mesih köşe taşı olarak başta olmak üzere peygamberler bir yandan elçiler öbür yandan dizilir ve üzerine iman eden her can diri bir taş olarak yerini bulur (1.Petrus 2:4-5). Böylece Mesih'in Kilisesi Tanrı'nın kutsal konutu olmak üzere her imanlının katkısıyla devamlı büyüyüp yükseliyor. Önemli olan şu, her imanlının Tanrı'nın inşa etmekte olduğu bu kutsal tapınağındaki yerini bilmesi. Sonuç olarak Rab Kilisede yeni bir şey yapıyor; tüm ayrılıkları kaldırarak her imanlıyı Tanrı'ya doğrudan bağlıyor.

MESİH SIRRI

Efesliler 3:1-13

1 Bu nedendir ki, ben Pavlus siz uluslar uğruna Mesih İsa'nın tutuklusu oldum. 2 Tanrı'nın bana bağışladığı lütfu size ulaştırmakla görevlendirildiğimi duymuşsunuzdur. 3 Yukarıda kısaca değindiğim gibi Tanrı, sır olan tasarısını bana vahiy yoluyla bildirdi. 4 Bu mektubu okuduğunuzda Mesih sırrını nasıl kavradığımı anlayabilirsiniz. 5 Bu sır önceki kuşaklara açıkça bildirilmemişti. Şimdiyse Mesih'in kutsal elçilerine ve peygamberlerine Ruh aracılığıyla açıklanmış bulunuyor. 6 Şöyle ki, öteki uluslar da mirasa ortaktır, aynı beden üyeleridir ve Müjde aracılığıyla Mesih İsa'da vaade ortaktır. 7 Tanrı'nın etkin gücüyle bana verilen lütuf armağanı uyarınca bu Müjde'yi yaymakla görevlendirildim. 8-9 Bütün kutsalların en değersiziydim. Yine de Mesih'in akıl ermez zenginliğini uluslara müjdeleme ve her şeyi yaratan Tanrı'da öncesizlikten beri gizli tutulan sırrın nasıl düzenlendiğini bütün insanlara açıklama ayrıcalığı bana verildi. 10 Öyle ki, Tanrı'nın çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlerlere şimdiki dönemde bildirilsin. 11 Bu, Tanrı'nın başlangıçtan beri tasarladığı ve Rabbimiz Mesih İsa'da yerine getirdiği amaca uygundu. 12 Mesih'te ve Mesih'e olan imanımızla Tanrı'ya cesaret ve güvenle yaklaşabiliriz. 13 Bu nedenle, uğrunuza çektiğim sıkıntılar karşısında yılmamanızı rica ediyorum. Bunlar size yücelik kazandırır.

AÇIKLAMA: Bu sırada Roma'nın cezaevinde bulunan Elçi Pavlus neden bu duruma geldiğini hatırlatır. Kısacası Mesih'in müjdesi uğruna tutuklandı. Esas mesele İsa Mesih'e inanmayan Yahudilerin çekememezliği ve kıskançlığıydı. Tanrı İbrahim'in soyundan gelen İsrail ulusunu tüm uluslara bereket kaynağı olarak seçti. Nitekim peygamberlerin sözleri uyarınca bu soydan gelen İsa Mesih çarmıhta ölüp üçüncü gün dirilerek tüm ulusların kurtuluşunu sağladı. Ne var ki Yahudilerin geneli olarak İsa'yı vaat edilen Mesih olarak kabul etmediler. Dahası Elçi Pavlus gibilerinin öncelikle Yahudi ulusuna vaat edilen bu mirası başkalarıyla paylaşmalarını hiç hoşgörüle karşılamıyorlardı. Pavlus burada müjdenin bu yönü eskiden beri saklı bir sır olduğunu söyler. Ayrıca Tanrı'nın kendisine özel olarak vahiy yoluyla iletildiğini belirtir. Bu sırrı tapınakta dua ederken Tanrı'dan nasıl aldığı anlatan Pavlus Yahudi kalabalığı tarafından neredeyse linç edilmişti (Elç.İşleri 22:17-22).

Peki sır derken Pavlus neyi kastediyor? Eski Antlaşma döneminde anlaşılmayan ama Mesih'in gelişinden sonra Pavlus'a tam anlamıyla açıklanan Tanrı'nın kurtuluş planını kastediyor. İsrail'in atası olan İbrahim'le başlayan bu kutsal kurtuluş tasarısı Yahudilerin sandığı gibi sadece İsrail ulusu için değildi. Mesih'in sağladığı bu kurtuluş tüm uluslar içindi. Dahası İbrahim'e vaat edilen kutsal miras baştan beri tüm ulusları kapsama niyetiyle verildi. Yahudiler sadece İbrahim'in kanından olanların bu mirasa dahil olduğunu sanıyordu ama Pavlus'un başka yerde uzunca açıkladığı gibi, İbrahim'in mirası esasında onun imanına sahip olan tüm herkese aittir (Galatyalılar 3). Aslında tüm uluslara bereket kaynağı olacak İbrahim'in soyu Mesih'in kendisidir. Böylece İsa Mesih'e iman eden herkes ruhsal anlamda İbrahim'in çocuğu ve mirasçısı oluyor. Artık etnik kimliği tanımayan Mesih'in bu kutsal soyu Kilisedir. Pavlus'un vurgulamak istediği gerçek şudur, Tanrı'nın baştaki amacı tüm uluslardan oluşan kutsal bir aile oluşturmaktır. Tanrı'nın bu amacına hizmet eden İsrail toplumu bunu anlamadıysa da sonradan Pavlus ve diğer elçiler bu sırrı gün ışığına çıkardılar. O günlerdeki Yahudi imanlılar için bunun ruhsal anlamda ne kadar büyük bir devrim olduğunu unutmamalıyız.

Burada dikkat etmemiz gereken önemli bir nokta daha var. Bazıları Kilisenin artık İsrail'in yerine geçtiğini düşünmeye başlayabilir. Yani Tanrı'nın İsrail'den tümünden vazgeçip işini artık Kiliseyle tamamlayacağını sanabilir. Aslında öyle değil. Yahudilerin Mesih'i reddetmesi üzerinde Tanrı *şimdilik* kurtuluş programını diğer uluslardan oluşan Kiliseyle sürdürüyor (Matta 21:43). Ancak Eski Antlaşma'nın bir çok yerinde Tanrı'nın özellikle İsrail ulusuna vaat ettiği belirli bazı hususlar var (Yeşaya 11, Hezekiel 37-48). Şimdi Yahudiler Tanrı'ya başkaldırdılar diye Tanrı verdiği sözlerden dönmüş değildir. Tam aksine Kutsal Kitap'ın bir çok yerinde İsrail'in son günlerde tövbe edip Mesih'e dönerek kurtulacağını okuyoruz (Zekeriya 13, Romalılar 11). Tanrı onlarla başlattığı kutsal programını yine de onlarla tamamlayacaktır. Hatta Vahiy kitabında günü geldiğinde binlerce Yahudi müjdecinin dünyanın her yerinde İsa Mesih'i duyuracağını okuyoruz (Vahiy 7). Yine de o zamana dek Tanrı Kilise aracılığıyla tüm uluslara kurtuluş müjdesini duyurmaktadır.

BABANIN SEVGİSİ

Efsliler 3:14-21

14-15 Bunun için, yerde ve gökte her ailenin adını kendisinden aldığı Baba'nın önünde diz çökerim. 16-19 Baba'nın kendi yüceliğinin zenginliği uyarınca Ruh'uyla sizi iç varlığınızda kudretle güçlendirmesini ve Mesih'in iman yoluyla yüreklerinizde yaşamasını dilerim. Öyle ki, Tanrı'nın bütün doluluğuyla dolmanız için, sevgide köklenmiş ve temellenmiş olarak bütün kutsallarla birlikte Mesih'in sevgisinin ne denli geniş ve uzun, yüksek ve derin olduğunu anlamaya, bilgiyi çok aşan bu sevgiyi kavramaya gücünüz yetsin. 20 Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir. 21 Kilisede ve Mesih İsa'da bütün kuşaklar boyunca sonsuzlara dek O'na yücelik olsun! Amin.

AÇIKLAMA: Mektuba duayla başlayan Pavlus daha pratik kısma geçmeden önce bir dua daha yazar. Duasında Efes imanlılarının öncelikle Mesih'in harika sevgisini tecrübe ederek kendisiyle daha derin ve içten bir ilişki yaşamalarını diliyor. Sonuçta inancımız belirli dini ritüellerden değil, Mesih aracılığıyla doğrudan Tanrı'yla samimi bir ilişkiden ibarettir. O yüzden bu ruhsal beraberliği içselleştirmek oldukça önemlidir. Duasının başında Elçi Pavlus Tanrı'ya 'Baba' diyerek başlar. Halkımızın çoğu yüce Yaratana bu kadar samimi bir ifadeyle yaklaşmamızı yadırgayabilir. Ama İsa Mesih de öğrencilerine dua etmeyi öğretirken duasına 'Göklerdeki Babamız' diye başladı (Matta 6:9). Başka yerde Pavlus Tanrı'ya, içimize koyduğu Kutsal Ruh vasıtasıyla, 'Abba Baba' yani 'Babacığım' diye haykırabildiğimizi söyler (Romalılar 8:15). Yine bazıları Allah'ın doğurmadığını hatırlatarak bu ifadenin yanlış olduğunu düşünebilir. Oysa ki Tanrı'nın buradaki babalık konumu fiziksel anlamda doğurmakla bir alakası yoktur. Pavlus'un aslında vurgulamak istediği şu ki hangi ulustan olursak olalım hepimizin ortak Babası Tanrı'nın kendisidir. Burada manevi ve ruhani bir anlamı kastettiği apaçıktır. Tanrı insanı başta kendi manevi çocukları olmak üzere yarattı nitekim hepimiz O'nun soyundanız (Elç. İşleri 17:29). Böylece duasının başında Pavlus kilisedeki Yahudi olan ve olmayan tüm herkesin Baba Tanrı'nın gözünde eşit olduğunu pekiştirmek istiyor.

Duasının devamında Baba Tanrı'nın imanlıları Kutsal Ruh aracılığıyla iç varlıklarında güçlendirmesini diliyor. Ama ne için? Mesih, kendisine iman eden herkesin yüreğinde yaşasın diye! Başta bu bize çok garip gelebilir çünkü Kutsal Kitap'a göre iman eden herkesin yüreğinde Mesih'in Ruhü var zaten (Romalılar 8:9). O halde Elçi Pavlus ne anlamda Mesih sizde yaşasın diyor? Aslında buradaki 'yaşama' sözünü anlamak önemlidir. Orijinal Grekçe dilinde bu sözcük normal oturmaktan ziyade, iyice yerleşmek demek. Yani insan belirli bir adreste yaşıyor olabilir ama oraya alışması ve kendini rahat hissetmesi yıllar sürebilir. Bizim hayatımız bir eve benzer. Mesih'i tanımadan önce yıkık ve berbat bir haldeydi. Bir gün İsa Mesih'i içeri buyurup bize yardım etmesini istedik. Başta her şey güzeldi çünkü dıştan bakılınca hayatımız bir hayli düzeldi. Ancak Mesih hayatımızın iç odalarına girip el atmaya başladığında dur dedik. Yani Mesih'in hayatımızda olmasına razıyız ama her tarafı karıştırmasını istemiyoruz. Böylece Mesih'in Ruhü bizde mevcut iken esas hayatımızda tam anlamıyla etkinliğini gösteremiyor. Pavlus'un isteği ise İsa Mesih hayatımızın tümünü düzeltip sahiplenmesidir.

Mesih'in Ruhunun bizi bu şekilde yönetmesine izin verirse o zaman 'Tanrı'nın bütün doluluğuyla' dolacağız. Yani Tanrı'nın kutsal nitelikleri ile dolup taşacağız demek istiyor. Dahası Tanrı'nın Mesih'te sergilediği çok boyutlu harika sevgiyi derinden kavramaya başlayacağız. O sevgi ki yaratılıştan önce bizi sevdi ve tüm günahlarımızı çarmıhta kişisel bir fedakarlıkla karşıladı. İsa Mesih'in bu sevgisini tam anlamıyla içselleştirmek her imanlının en içten arzusu olmalı. İşte Tanrı'nın bize bağışlamak istediği bu mükemmel sevgi ilişkisini tecrübe etmek için Kutsal Ruh'un bizi her yönden sahiplenmesine izin vermemiz gerek (Romalılar 12:1-2).

Her gün kendimizi onun kutsal ellerine teslim ederek bizi yönetmesini dilemeliyiz. Bunu yaptığımız zaman Tanrı dilediğimiz ya da hayal edebildiğimizden çok daha fazlasını yapacaktır. Hayatımızı öyle mükemmel bir şekilde yönetip bizi değiştirecektir ki bizi gören herkes yüce Baba'mızın harika işlerini övecektir. En önemlisi Tanrı'nın Ruhu memnuniyetle içimizde yaşayacak çünkü bizde yücelik bulacaktır.

RUH'UN BİRLİĞİ

Efesliler 4:1-6

1 Bu nedenle, Rab'bin uğruna tutuklu olan ben, aldığınız çağrıya yaraşır biçimde yaşamınızı rica ederim. 2 Her bakımdan alçakgönüllü, yumuşak huylu, sabırlı olun. Birbirinize sevgiyle, hoşgörülle davranın. 3 Ruh'un birliğini esenlik bağıyla korumaya gayret edin. 4-6 Çağrınızdan doğan tek bir umuda çağrıldığınız gibi, beden bir, Ruh bir, Rab bir, iman bir, vaftiz bir, her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan herkesin Tanrısı ve Babası birdir.

AÇIKLAMA: Çoğu mektubunda olduğu gibi Elçi Pavlus öncelikle teolojik yani doktrinsel bir temel döşer ve sonra pratik hayatımızla ilgili öğretileri onun üzerinde inşa eder. Efeslilere yazılan mektubun ilk üç bölümünde Tanrı'nın baştan sona kadar Kilise için tasarladığı kutsal yeri ve genel görevi açıkladı. Ancak baştan beri vurguladığımız gibi Kilise'nin imanlı insanlardan oluşan bir topluluk olduğunu unutmamalıyız. O yüzden bu noktadan itibaren Pavlus Kilise'nin iç yüzüne dönüp her bir imanlının nasıl davranması gerektiğine odaklanır. Öncelikle Mesih'e iman ederek evrensel Kilise ailesine dahil olan herkesin ruhsal bir birliğe katıldığını belirtir. Bu bizim yarattığımız suni bir birlik değil, bu Kutsal Ruh'un bize bağışladığı mucizevi bir birliktir. Genellikle bir kilise topluluğuna ilk katılan insanlar orada bulunan çok farklı insanların birbiriyle barış içinde geçinip birlikte tapınmalarına şaşırır. Dahası Mesih imanlısı olarak dünyanın neresine gidersem gideyim Mesih imanlılarıyla bir araya geldim mi, hemen kendimi kendi evimde gibi hissediyorum. İşte bu her birimizde bulunan ve aramızda etkin olan Kutsal Ruh'un eseridir.

Şimdi Elçi Pavlus Tanrı'nın ev halkı olmak üzere evrensel Kilise ailesine dahil olan her imanlının bu kutsal çağrıya layık bir şekilde yaşamasını rica eder. Kutsal Ruh'un hepimize bağışladığı bu kutsal birliği korumak için her bakımdan alçakgönüllü, sabırlı ve hoşgörülü olmamız gerekir. Bu ruhsal birlik çok harika ama hassas bir vazo gibi aramızda duruyor, o yüzden onu muhafaza etmek için apayrı bir çaba sarf etmemiz gerek. Unutmayalım ki birlik olmak bizim seçimimize kalmış bir şey değil, aramızdaki kutsal bağ Tanrı'nın emanetidir. Ne yazık ki bazı imanlı bir kilise topluluğuna girdikten bir süre sonra bir başka imanlıyla en ufak bir sorun yaşadığında hemen kopar gider. Dahası bazıları diğer imanlıları yargılayarak ya da arkalarında konuşarak Kutsal Ruh'un birliğini ayak altında çiğniyor. Şimdi, kiliseyi oluşturan imanlıların kusursuz olmadığı apaçıktır, zaten bu yüzden Pavlus bizi sabırlı ve hoş görülü olmaya çağırır. Bazen yollarımızı ayırmaya zorlayan çok ciddi sıkıntılar da yaşanabilir ama genel olarak bize düşen görev Tanrı'nın verdiği bu

güzel beraberliği ve kutsal birliği el üstünde tutup korumaktır. Bunu yapmadığımız takdirde Tanrı'nın değil İblis'in amaçlarına hizmet etmiş oluruz.

Mesih İsa'nın kurtuluş çağrısına imanla karşılık veren herkes Tanrı'nın ev halkına katılmış oluyor dedik. Kalan ayetlerde Elçi Pavlus bu kutsal aileyi bir arada tutan yedi ruhsal bağdan söz eder:

1. Bir Umut – Mesih'e iman eden herkesin esas umudu bir gün İsa'yı yeniden görmek ve O'nunla sonsuza dek yaşamaktır (Titus 2:13).
2. Bir Beden – İmanlı olan herkes İsa Mesih'in yeryüzündeki bedeni oluşturan evrensel Kilise'nin bir üyesidir (Romalılar 12:4-5).
3. Bir Ruh – Hepimiz aynı Kutsal Ruh'la mesh edildik, mühürlendik ve ruhsal armağanlarla donatıldık (1.Yuhanna 2:27).
4. Bir Rab – İsa'ya inanan herkes O'nu Rab ve Kurtarıcı olarak kabul etmiştir (Romalılar 10:9, 1.Korintliler 8:6).
5. Bir İman – Tanrı'nın evine giden yol birdir, hepimiz iman yoluyla kurtulduk, çünkü başka bir yol yoktur (Efesliler 2:8).
6. Bir Vaftiz – Vaftizin uygulamasıyla ilgili aramızda farklı düşünceler olsa da iman eden herkesin Kutsal Ruh'la vaftiz olduğunu biliyoruz (1.Korintliler 12:13).
7. Bir Baba – Son olarak hepimize tek Tanrı'ya inanırız ve aynı Baba'ya bağlıyız (Efesliler 3:14).

Kaldı ki bizi birbirimize bağlayıp ve bir aile yapan bu kadar harika ruhsal gerçekler varken, Rab'bin bağışladığı bu kutsal birliği korumayı çok ciddiye almalıyız.

MESİH'İN ARMAĞANLARI

Efesliler 4:7-16

7 Ama lütuf her birimize Mesih'in armağanı ölçüsünde bağışlandı. 8 Bunun için Kutsal Yazı şöyle der: «Yükseğe çıktı ve tutsakları peşine taktı, İnsanlara armağanlar verdi.» 9 Şimdi bu «çıktı» sözcüğü, Mesih önce aşağılara, yeryüzüne indi demek değil de nedir? 10 İnen de O'dur, her şeyi doldurmak üzere bütün göklerin çok üstüne çıkan da O'dur. 11 Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen atadı. 12 Öyle ki, kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere donatılsın. 13 Sonunda hepimiz imanda ve Tanrı Oğlu'nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz. 14 Böylece artık insanların kurnazlığıyla, aldatici düzenler kurmaktaki becerileriyle, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar olmayacağız. 15 Tersine, sevgiyle gerçeğe uyararak bedenini başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz. 16 O'nun önderliğinde bütün beden, her eklemle yardımcıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüüp sevgide gelişiyor.

AÇIKLAMA: Kutsal Ruh'un Kilise'ye bağışladığı birlikten söz ettikten sonra Elçi Pavlus her bir imanlıya düşen göreve odaklanır. Rab halkına bir bütün olarak birliği lütfettiği gibi her birimize ayrı ayrı da lütf gösteriyor. Bu ayetlerde özellikle imanlılara özel olarak teslim edilen ruhsal armağanlar söz konusudur. Öncelikle bu armağanların nereden kaynaklandığını belirtmek istiyor. Pavlus, 68. mezmur'dan Mesih'in zafer ilahisinden bir alıntı yaparak, İsa'nın ölüm üzerindeki yüce galibiyetinin ganimetinden kendisine iman edenlere armağanlar verdiğini gösterir. Geçmiş çağlarda bir kral düşmanlarını bozguna uğrattıktan sonra bir çok ganimetle kendi memleketine dönerdi. Eve varınca eline geçirdiği büyük servetten ev halkına armağanlar dağıtırdı. Benzer şekilde imanlılara verilen ruhsal armağanlar İsa Mesih'in karanlık güçlerinin üzerindeki zaferinin belirtisidirler. Şimdi burada Mesih'in 'aşağılara' indiğini belirten ayetten bazıları İsa'nın öldükten sonra cehenneme de indiğini çıkartmıştır. Bu yorumu özellikle 1.Petrus 3:19'da geçen ayetle destekliyorlar. Ancak Efeslilerde bulunan bu ibareden o kadar net bir öğreti çıkarmak mümkün değil. Bu ayet, Filipililer 2:5-8'de geçtiği gibi, Mesih'in insan olarak insanlığın en alt kademelerine inip çarmıhta korkunç bir ölüme boyun eğerek kendini alçalttığını öğretmekten öteye gitmiyor.

İlerleyen ayetlerde Pavlus Mesih'in zaferinin Kilise'ye kazandırdığı ruhsal armağanların en temellerini sıralar. Daha kapsamlı bir liste için ruhsal armağanların geçtiği İncil'in diğer bölümlerine bakınız (Romalıları 12:3-8, 1.Korintliler 12 ve 1.Petrus 4:10-11). Efeslilerde geçen armağanlara bir bakalım:

- **Elçilik** – Bunlar Mesih'in bizzat seçtiği Kilise'nin temelini oluşturan havarilerdir.
- **Peygamber** – Bunlar Tanrı'dan vahiy alıp Kilise'ye aktaran kişilerdir (Örneğin: Agabus, Elç. İşleri 11:27-28, 13:1, Filipus'un kızları, Elç. İşleri 21:9)
- **Müjdecî** – Bunları Mesih'in müjdesini etkili bir şekilde başkalarına ileten kişilerdir.
- **Önder** – Grekçede esas Çoban diye geçen bu kelime Kilise topluluğuna gözetmenlik yapan kişiler için kullanılır (1.Timoteos 3).
- **Öğretmen** – Bunlar Tanrı'nın Sözü'nü etkin bir şekilde ileten ve Kilise'yi eğiten kimselerdir.

Burada armağanların sadece bir numunesini ele alan Pavlus daha çok ne için verildiklerine odaklanmak istiyor. Tanrı'nın her şeyden çok Kilise'nin tümünü geliştirmek için bunları imanlılara emanet ettiğini belirtiyor. Yani bu armağanlar bizim için değil, başkalarını ve Kilise'nin genelini bina etmek için imanlılara teslim ediliyor. Tanrı'nın esas amacı, Kilise'nin bir beden olarak gelişip güçlenmesini sağlamaktır. Kiliseler nasıl büyür konusu imanlılar arasında büyük ilgi odağı olmuştur. Pavlus'un burada yazdıklarına dikkat edecek olursak kilisenin büyümesi her bir üyesinin armağanını düzenli bir şekilde kullanmasına bağlıdır. Ne yazık ki bugün çoğu imanlı kilisenin tüm işleri 'Pastör' diye bilenen bir önderden beklerler.

Vaaz olsun, önderlik olsun, danışmanlık ve daha bir çok hizmeti onun üstüne yüklüyoruz. Oysa ki İncil'e göre sağlıklı bir kilise esas herkesin kendine düşeni yaptığı bir topluluktur. Sonuç olarak Mesih'e inanan her birey Rab'den en az bir armağan alır ve bunu Kilise'nin gelişimi için kullanmakla yükümlüdür.

YENİ YARADILIŞ

Efesliler 4:17-24

17 Bunun için şunu söylüyor ve Rab adına sizi uyarıyorum: Artık öteki uluslar gibi boş düşüncelerle yaşamayın. 18 Onların zihinleri karardı. Bilgisizlikleri ve yüreklerinin duygusuzluğu yüzünden Tanrı'nın yaşamına yabancılaştılar. 19 Bütün duyarlılıklarını yitirip açgözlülükle her türlü pisliği yapmak üzere kendilerini sefahate verdiler. 20 Ama siz Mesih'i böyle öğrenmediniz. 21 Kuşkusuz İsa'nın sesini duydunuz, O'ndaki gerçeğe uygun olarak O'nun yolunda eğitildiniz. 22-23 Önceki yaşayışınıza ait olup aldatici tutkularla yozlaşan eski yaratılışı üzerinizden sıyrıp atmayı, düşüncede ve ruhta yenilenmeyi, 24 gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaratılışı giyinmeyi öğrendiniz.

AÇIKLAMA: Şimdiye kadar Mesih'in ruhsal bedeni olan Kilise'nin her imanlının katkısıyla birleşip büyüdüğünü tespit ettik. Böylece, Kilise topluluğunun Mesih'i uygun bir şekilde yansıması için her bir imanlının Mesih'i özümsemesi gerek. Ancak sorun şu ki her insan gibi bizim de mayamız bozuk. Adem'den kalma doğamız günaha esir olarak dünyaya geldi. Hepimiz günah virüsünü aldık ve bu halimizle Tanrı'nın ev halkını ancak kirletiriz. Ne var ki bu kısımda Elçi Pavlus Mesih'in bize bağışladığı yeni bir doğadan söz eder. Rab eski yaratılışımızı alıp bizi İsa Mesih'in sağladığı kutsal yeni bir yaratılışla donatmak istiyor. Ancak bu yeni kimliğe bürünmek için eski doğamıza ait kötü işleri ve alışkanlıkları reddetmemiz gerekiyor. Kısacası eski yaşantımızdan kalma tüm boş şeylere hayır deyip Mesih'in kutsallığına sığınmamız gerek.

Pavlus burada öncelikle eski hayatımızı gözden geçirir. Hepimiz bir zamanlar diğer insanlar gibi boş düşüncelerle yaşıyorduk (Titus 3:3). Karanlık zihnimiz ve duygusuz yüreğimizden dolayı Tanrı'yı tanımaz olduk. Zaman geçtikçe tüm duyarlılığımızı yitirip kendimizi alabildiğine açgözlülüğe ve sefahate verdik. Dünyanın genel tablosu budur, bizde bir zamanlar içindeydik. Ama Mesih'le karşılaştığımızda hemen ne kadar pak ve kutsal olduğunu fark ettik. Onda karanlık yoktu, her şey apaçık ve aydın. Yalan dolan yoktu, her şey şeffaf ve gerçek. İşte Mesih'in bu özellikleri bizi kendisine daha da çekti. Ne var ki zaman zaman bizler de yoldan sapıp eski pisliklere geri dönüş yapıyoruz. Ama neden? Çünkü henüz Mesih'in bize vermek istediği yeni yaratılışı tam olarak benimsemiş ya da sahiplenmiş değiliz. Yani bize sunduğu sonsuz hayatı istiyoruz ama bugünkü hayatımıza karışmasını istemiyoruz. Bu imkansız! Mesih'in yolunda ilerleyeceksek artık eski yaşantımızı silip atmamız gerek. Hatta başka bir yerde Pavlus eski günahlarımızı hiç affetmeden tamamen öldürmemiz gerektiğini söyler (Koloseliler 3:3).

Burada Pavlus eski hayatımızı kirli bir paçavraya benzetir. İğrenç günahlar ve pis tutkularla yozlaşan eski hayatımızın artık hiç bir işe yaramayıp çöpe atılması gerektiğini söyler. Ondandır sıyrıldıktan sonra bizim içten Kutsal Ruh'la yıkanıp yenilenmeye ihtiyacımız vardır. Son olarak Tanrı'nın bize sağladığı yeni kutsallık kaftanını giyinmeye davet eder. Dikkat edersek bize sunulan bu yeni yaratılış Tanrı'nın benzerliğine uymaktadır. Bu çok önemli bir ipucu, çünkü hatırlarsak insan ilk yaratıldığında Tanrı'nın benzerliğinde yaratıldı (Yaratılış 1:26). Ne var ki günah işlediğinde Rab'bin bizdeki benzerliği ciddi hasar gördü. O kutsal benzerlik ancak yıllar sonra dünyaya gelen İsa Mesih'te yeniden görüldü. Sonra İsa'ya iman eden herkesin Kendisi gibi Tanrı'nın benzerliğine dönüşmeye başladığını okuyoruz (2.Korintliler 3:18). İşte böylece Baba Tanrı Oğluna iman eden herkesi bu şekilde yeniden yaratmak istiyor. Böylece İncil'in dediği gibi: 'Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır!' (2.Korintliler 5:17). Kaldı ki İsa Mesih'e yaraşır bir hayat sürmek istiyorsak eski yaşantımızı tümünden reddedip İsa Mesih'in kutsallığını giyinmeliyiz.

YENİ YAŞANTI

Efesliler 4:25-32

25 Bunun için yalanı üzerinizden sıyrıp atarak her biriniz komşusuna gerçeği söylesin. Çünkü hepimiz aynı bedenün üyeleriyiz. 26 Öfkelenin, ama günah işlemeyin. Öfkenizin üzerine güneş batmasın. 27 İblis'e de fırsat vermeyin. 28 Hırsızlık eden artık hırsızlık etmesin. Tersine, kendi elleriyle iyi olanı yaparak emek versin; böylece ihtiyacı olanla paylaşacak bir şeyi olsun. 29 Ağzınızdan hiç kötü söz çıkmasın. İşitenler yararlansın diye, ihtiyaca göre, başkalarının gelişmesine yarayacak olanı söyleyin. 30 Tanrı'nın Kutsal Ruhunu kederlendirmeyin. Kurtuluş günü için o Ruh'la mühürlendiniz. 31 Her kötü niyetle birlikte her türlü kin, öfke, kırgınlık, bağırışma ve iftira sizden uzak olsun. 32 Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. Tanrı sizi Mesih'te bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın.

AÇIKLAMA: Mesih'in ev halkında yer alan her imanlının eski yaradılışı üzerinden sıyrıp atması ve Tanrı'nın sağladığı yeni yaradılışı giyinmesi gerektiğini gördük. Yine de bu öğretiyi, çoğumuz için hala havada kalıyor o yüzden Elçi Pavlus bazı pratik örneklerle bunu pekiştiriyor. Örneğin, çoğumuz çocukluğumuzdan beri yalan söylemişizdir. Peki yalan tam olarak nedir? Yalan gerçeği yansıtmayan her şeydir. Bu tanımlamaya göre iftira, dedikodu, yağ çekmek ve abartılı konuşmak da yalan sınıfına girer. Davranışlarımızla da yalan söyleriz. Örneğin rüşvet, torpil, kopya çekmek veya kendimizi farklı yansıtmak da yalanın farklı çeşitleridir. Yalan sadece bizim kültürümüzde değil her ulusun kanseridir. En başta Şeytan Adem ve Havva'ya yalan söyleyerek günaha sürükledi o yüzden Kutsal Kitap İblis'i 'Yalanın Babası' olarak tasvir eder (Yuhanna 8:44). Mesih ise Tanrı'nın gerçeği olarak tanımlanır (Yuhanna 14:6). Eskiden İblis'in köleleri olarak yaşayan bizler için yalan hayatımızın vazgeçilmez demir başıydı. Ancak Mesih'e geldiğimizde Rab artık yalanı üzerimizden atıp gerçeğe adanmamızı istiyor.

Sonra öfkeye geçiyoruz. Rab öfkeyi tümünden yasaklamıyor ancak önemli bazı şartlar koyuyor. Belirli yanlış bir duruma öfkelenmek gerekirse günah işlememeye dikkat etmeliyiz. Mesih bile belirli durumlarda din bilginlerinin ikiyüzlülüğüne karşı öfkelenmek zorunda kaldı ama asla günah işlemedi (Matta 23). Aynı zamanda öfkemizin üzerine fazla vakit geçmesine izin vermemeliyiz. Yani durum her neyse bir an evvel çözmek lazım ki İblis'in yüreğimizde kin tohumlarını ekmesine müsaade etmeyelim. Genel olarak öfkenin imanlının hayatında yeri yoktur (Yakup 1:19-20). Ardından Pavlus hırsızlık örneğini de verir. Hırsızlık demek kendine ait olmayan ve sahibinin izni olmadan her hangi bir şeyi almak ya da kullanmak demek. Bu halde hırsızlık sadece para çalmak değil her türlü sahtekarlığı içerir: kaçak elektrik kullanmak, KDV'den kaçınmak ya da iş yerinde tembellik yapmak. Hepimiz bir tür hırsızlık yapmışızdır ama Rab'bin Sözü bizi kendi emeğimizle geçinmemiz gerektiğini öğretir. Hatta mümkünse kazandıklarımızla ihtiyacı olanla paylaşmayı da önerir. Bu üç örnekte eskiden bize doğal gelen yalan, öfke ve hırsızlık gibi alışkanlıkları hayatımızdan çıkartıp yerine Tanrı'ya yaraşır kutsal davranışlar sergilememizi ister.

Şimdi Pavlus özellikle kullandığımız sözlere değinmek istiyor. Yakup insanın en çok ağzıyla günah işlediğini tespit eder (Yakup 3:2). Böylece bizler yeni bir yaratık olmak istiyorsak ağızımıza gem vurmaya öğrenmeliyiz. Nitekim İsa Mesih ağızımızdan çıkan her boş söz için yargılanacağımızı belirtir (Matta 12:36). Burada Elçi Pavlus kullanacağımız sözler için üç önemli kural verir: Ağızımızdan çıkan sözler işitenler için 1. Yararlı, 2. İhtiyaçlarına göre ve 3. Bina edici olmalı. Başka türlü düşünmeden konuştuğumuzda sadece karşımızdaki insanları değil, içimizdeki Kutsal Ruh'u da kederlendiriyoruz. Sonuç olarak çocukluğumuzdan beri içimizde barındırdığımız kin, öfke ve her tür çekememezliği kökünden söküp yerine Tanrı'nın sevgisini ve şefkatini ekmeliyiz. Çünkü biz artık İblis'in köleleri değiliz. Biz Tanrı'nın çocuklarıyız dolayısıyla Mesih'in örneği doğrultusunda herkese karşı iyi yürekli olmalıyız. Tanrı'nın yeni yaratıkları olarak O'nun kutsallığına yaraşır bambaşka bir yaşantı sergilemeliyiz.

YENİ KİMLİK

Efesliler 5:1-7

1 Bunun için, sevgili çocukları olarak Tanrı'yı örnek alın. 2 Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Tanrı'ya sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün. 3 Aranızda fuhuş, pislik ya da açgözlülük anılmasın bile. Kutsallara yaraşmaz bu. 4 Aranızda açık saçıklık, budalaca konuşmalar, bayağı şakalar da olmasın. Bunlar size yakışmaz. Bunun yerine şükredin. 5 Şunu kesinlikle bilin ki, fuhuş yapanın, pisliğe düşkün olanın ya da putperest demek olan açgözlü kişinin, Mesih'in ve Tanrı'nın Egemenliği'nde mirası yoktur. 6 Hiç kimse sizi boş sözlerle aldatmasın. Bu şeylerden ötürü Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine gelir. 7 Onun için böyleleriyle oturup kalkmayın.

AÇIKLAMA: Bu kısımda Elçi Pavlus bize bağışlanan yeni kimliği açıklar. Tabii kimlik kartımızdan söz etmiyor çünkü Tanrı onunla ilgilenmiyor. O'nun bakış açısında bu dünyada sadece iki tür insan var: Tanrı oğulları ve İblis oğulları. Aslında Tanrı'nın suretinde yaratılan ilk insanlar, Adem ve Havva, O'nun manevi çocukları olarak dünyaya geldiler. Tanrı'yla mükemmel bir ilişkiye sahiptiler. Ama bu güzel aileyi çok kıskanan Şeytan ilişkilerini bozmak için araya girdi. İlk atalarımızı Baba Tanrı'ya karşı kıskırtarak buyruğunu çiğnemelerini sağladı. Böylece İblis'in günahına ortak olan insanın Tanrı'yla olan ilişkisi koptu ve yerine Şeytan'ın kölesi oldu. Bu durum sadece kendini sefahate veren insanlar için değil. İsa Mesih günündeki dindar insanlara şunu söyledi: 'Siz babanız İblis'tensiniz' (Yuhanna 8:44). Bunun en basit göstergesi hepimizin her gün işlediğimiz günahlar. Ama İsa Mesih bu durumu düzeltmek için geldi. Yine Yuhanna'da Mesih'in adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkı verildiğini okuyoruz (1:12). Bu şekilde her Mesih imanlısına yeni bir kimlik veriliyor, o Tanrı'nın çocuğudur artık.

Şimdi Pavlus'un Efeslilere yazdıklarına dönünce onların artık Tanrı'nın çocukları olduklarını hatırlatır. Ama Tanrı'nın çocukları olarak da Göksel Babamıza layık bir yaşam sürmemiz gerek. Çünkü Tanrı'nın ev halkına dahil olmak beraberinde hem ayrıcalıklar hem de sorumluluklar getirir. Bir örnek verelim: Bir gün sokakta gördüğünüz dilenci bir çocuğa acıyıp evinize getirdiğinizi farz edin. Anne babası olmadığını öğrenince onu evlat edinmeye karar verirsiniz. Ona şık elbiseler giydirip en güzel okula yazdırırsınız. Çocuk tabii bu olağanüstü merhametinize çok sevinir. Ama kısa bir süre sonra yeni evladınızın sizden para çalıp okulu kaydardığını öğrenirsiniz. Bu durumda ne yaparsınız? Eminim çok üzülürsünüz ve çocuğu karşınıza oturtup evinizde kalmanın bazı kuralları olduğunu anlatırsınız. O artık sokak çocuğu olarak değil, sizin evladınız olarak davranmalı. Benzer şekilde artık Tanrı çocukları olan bizler O'nun ev kurallarına dikkat etmeliyiz.

Tanrı'nın evinin en önemli kuralı sevmektir. Tanrı'yı sevdiğimiz gibi bütün insanları sevmeye gayret göstermemiz gerek. Bu konuda en büyük örneğimiz de Tanrı Oğlu İsa Mesih'in kendisidir. Kendi yürüdüğü ve bize gösterdiği sevgi yolundan yürümemizi istiyor. Aynı zamanda eski hayatımızdan kalma kötü alışkanlıklarımızın Tanrı'nın evinde yeri yoktur. Dünyada yaygın olan şehvet olsun, açgözlülük olsun, bunların kutsallar arasında konuşulması bile uygun değil. Dahası açık saçık fıkralar, budalaca konuşmalar ve benzer pis mevzuların şakası bile olamaz. Neden? Çünkü Kilise Tanrı'nın ev halkıdır ve her davranışımız Babamıza yakışmalı. Bir diğer neden de bunları yapan insanların Tanrı'nın gazabına uğrayacağı gerçeği. Rab'bin Sözü böylelerinin çok büyük cezalara çarpılacağını belirtir (Romalılar 1:18-32). Dolayısıyla imanlı olarak bizler onlara katılırsak onların cezalarına da ortak olma tehlikesini yaşarız. Başka yerde böyle yaşayan bir

imanlının kiliseden kovulup Şeytan'a teslim edilmesi gerektiğini de söyler (1.Korintliler 5). İşte bu yüzden Elçi Pavlus tüm bu pislikleri üzerimizden atıp yeni kimliğimiz doğrultusunda Güzel Babamızın sevgisine yaraşır bir hayat benimsemeye davet eder.

IŞIKTA YAŞAMAK

Efesliler 5:8-21

8 Bir zamanlar karanlıktınız, ama şimdi Rab'de ışıksınız. Işık çocukları olarak yaşayın. 9 Çünkü ışığın meyvesi her iyilikte, doğrulukta ve gerçekte görülür. 10 Rab'bi neyin hoşnut ettiğini ayırt edin. 11 Karanlığın meyvesiz işlerine katılmayın. Tersine, onları açığa çıkarın. 12 Karanlıktakilerin gizlice yaptıklarından söz etmek bile ayıptır. 13 Işığın açığa vurduğu her şey görünür. 14 Çünkü görünen her şey ışıktır. Bunun için şöyle deniyor: «Uyan, ey uyuyan! Ölümünden diril! Mesih sana ışık saçacak.» 15 Öyleyse nasıl yaşadığınıza çok dikkat edin. Bilgelikten yoksun olanlar gibi değil, bilgeler gibi yaşayın. 16 Fırsatı değerlendirin. Çünkü yaşadığımız günler kötüdür. 17 Bunun için akılsız olmayın, Rab'bin isteğinin ne olduğunu anlayın. 18 Şarapla sarhoş olmayın, bu sizi sefahate götürür. Bunun yerine Ruh'la dolun: 19 Birbirinize mezmurlar, ilahiler, ruhsal ezgiler söyleyin; yürekten Rab'be ezgiler, mezmurlar okuyun; 20 durmadan, her şey için Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla Baba Tanrı'ya şükredin; 21 Mesih'e duyduğunuz saygıdan ötürü birbirinize bağımlı olun.

AÇIKLAMA: Mektubun bu kısmında Elçi Pavlus Mesih imanlılarının sergilemeleri gereken yeni yaşamı adım adım gösteriyor. Eski ve yeni hayatımızı karanlık ve ışık olarak tasvir eder. Mesih'i tanımadan önce bizler karanlıktaydık der. Karanlık derken Şeytan'ın yeryüzündeki maddi ve manevi hükümlerini kastediyor (Efesliler 6:12) İsa Mesih bu karanlığı dağıtmaya geldi (Yuhanna 1:4-9). Ama insanlar dünyanın ışığı olan Mesih'i kabul etmek yerine karanlığı sevdiler (Yuhanna 3:19-20). Ancak İsa'ya inanan herkes karanlıktan kurtulup Mesih'in kurmakta olduğu yeni egemenliğe kavuşur (Koloseliler 1:12-14). Böylece Mesih imanlıları olarak karanlığı tümünden bırakıp Tanrı'nın ışığında yürümeye çağırıyoruz (1.Yuhanna 1:5-7). Yine de karanlığa hapsolmuş bu dünyada fiziksel olarak da olsa yaşamak zorundayız, o halde karanlığından nasıl sıyrılacağız? Pavlus öncelikle bizi karanlığın işlerini ayırt etmeye çağırır. Bunu yapmak için kendimize sormamız gereken soru şu: Yaptığım şey Rab'bi hoşnut ediyor mu? Yaptığımız her şeyi ve söylediğimiz her sözü bu süzgeçten geçirdiğimiz zaman neyin doğru ve yanlış olduğunu ayırt edebiliriz. Bugüne kadar genellikle olaylara benlik gözünden baktık ama Tanrı'nın gözünden baktığımızda çok farklı bir manzara belirir. Ama dikkat edersek Rab sadece karanlık işlerini bırakmamızı değil, gerektiğinde onları açığa vurmamızı da ister. Bunu yapmak bazen büyük cesaret ister ama dünyanın ışığı ve tuzu olacaksak, bunu yapmak zorundayız.

İncil'e göre dünyadaki insanlar uyuşmuş bir vaziyettedirler, Mesih inanlısı ise artık karanlığa ait değil, o yüzden ayık ve uyanık olmalı (1.Selanıkliler 5:4-7). Bu karanlığın en belirgin özelliklerinden biri insanları bilgisizce yaşamaya sevk

etmesidir. İnsanların çoğu egolarını tatmin etmeye ve karınlarını doyurmaya bakıyor. Bir tek bu hayatta mutlu olmaya çalışıyorlar, ama ötesini düşünmek bile istemiyorlar. Rab'bin Sözü ise bizi bilgece yaşamaya çağırır. Tanrı'nın önümüze koyduğu her fırsatı mükemmel bir şekilde değerlendirmeye özendir. Aslında karşılaştığımız her olay harika fırsatlara gebedir yeter ki onları Tanrı'nın gözleriyle değerlendirelim. Yine de Rab'bi hoşnut eden nedir sorusu bize yol gösterecektir. Evde olsun, işte olsun her ortamda neyin Rab'bi yücelttiğini düşünerek hareket etmeliyiz. Şunu unutmamalıyız ki hiç bir sözümüz ya da davranışımız boş değildir. Böylece bizler artık günübirlik bencil bir şekilde değil, Rab'bi ön plana koyarak yaşamalıyız.

Son olarak Pavlus bizi Kutsal Ruh'la dolmaya davet eder. Bazıları için bu çelişki gibi görünebilir çünkü İncil'e göre Kutsal Ruh'un imanlıda bulunması şarttır zaten (Romalılar 8:9). O halde Pavlus'un kastettiği nedir? Aslında Pavlus'un bunu şaraba benzetmesi bize önemli bir ipucu veriyor. Biri fazla şarap kaçırdığı zaman nasıl ki kontrolünü kaybediyorsa Pavlus hayatımızın kontrolünü Kutsal Ruh'un ellerine bırakmamızı istiyor. Yani bir kontrol meselesidir. Evet, Kutsal Ruh her imanlının içindedir ne var ki çoğu zaman bizi tümünden yönettiğini söyleyemeyiz. Tanrı'nın hayatımızda olmasını istiyoruz ama hayatımızın kontrolünü kendisine devretmekten çekiniyoruz. Ancak ışıktaki yaşamın sırrı tam budur. Tanrı'nın Ruh'unun her gün bizi yönetmesine izin verirsek o zaman tam anlamıyla pak ve kutsal bir yaşantı sahibi olacağız. Dahası hayatımız O'nun sevinciyle dolacak ve durmadan ezgiler, mezmurlar ve ilahiler söyleyerek Tanrı'mıza şükredeceğiz. Esas mutlu hayat kendi benliğimize uymak değil, hayatımızı Kutsal Ruh'un önderliğinde yaşamaktır.

EVİLİĞİN ORJİNALI

Efesliler 5:22-33

22 Ey kadınlar, Rab'be bağımlı olduğunuz gibi, kocalarınıza bağımlı olun. 23 Çünkü Mesih beden kurtarıcısı olarak kilisenin başı olduğu gibi, erkek de kadının başıdır. 24 Kilise Mesih'e bağımlı olduğu gibi, kadınlar da her durumda kocalarına bağımlı olsunlar. 25 Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin. 26 Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti. 27 Öyle ki, kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde kendine sunabilsin. Amacı kilisenin kutsal ve kusursuz olmasıdır. 28 Aynı biçimde kocalar da karılarını kendi bedenleri gibi sevmelidir. Karısını seven kendini sever. 29 Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden nefret etmemiştir. Tersine, onu besler ve kayırır; tıpkı Mesih'in kiliseyi besleyip kayırdığı gibi. 30 Çünkü bizler O'nun bedeninin üyeleriyiz. 31 «Bunun için adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak.» 32 Bu sır büyüktür; ben bunu Mesih ve kiliseyle ilgili olarak söylüyorum. 33 Size gelince, her biriniz karısını kendisi gibi sevsin. Kadın da kocasına saygı göstersin.

AÇIKLAMA: Bundan sonraki kısımda Elçi Pavlus aile ve iş hayatımıza girer. Anlaşılan şu ki inancımız sadece Pazar günleri için değil ya da yalnızca bizi şahsi olarak ilgilendirmez. Tanrı'nın bize Mesih aracılığıyla sağladığı kutsallık hayatımızın tümünü ve etrafımızdaki herkesi olumlu yönden etkilemeli. En başta en yakınımızdaki eşimizle olan ilişkimize şekil verip bereket kaynağı olmalı. Evlilik dünyamızın en kadim ve kutsal kurumudur. İnsan ilk yaratıldığı günde daha günah işlemeden önce, Rab Adem için mükemmel bir eş hazırladı ve ilk nikâhı kendisi kıydı. Evlilik Tanrı'nın fikridir. Ne var ki bu günlerde insanlar evlilik kurumunu kendi düşüncelerine göre değiştirmeye çalışıyorlar. Oysa ki Tanrı'nın baştan beri onayladığı evlilik şudur: Bir adam ile bir kadın ömür boyu birlikte olup sevgi ve sadakatle geçinmeli. Elçi Pavlus'un bu bölümde yazdığı sözler kendi özel yorumları değil esas bizi Tanrı'nın orijinal evlilik şablonuna geri çağırıyor.

Kutsal Kitap erkekle kadının Tanrı'nın gözünde eşit olduğunu öğretir, nitekim her ikisi Tanrı'nın benzerliğinde yaratıldı (Yaratılış 1:27). Aynı zamanda bu eşitliğin çerçevesinde farklı tabiatlarımızın ve rollerimizin olduğu aşikardır. En basit olarak erkek kadın gibi doğum yapamaz; bu kutsal görev kadına bağışlanmıştır. Erkeğe verilen görev ise çalışarak ailesinin ihtiyaçlarını karşılamak ve onları korumaktır. Evliliğe gelince baştan beri Tanrı belirli bir düzen kurdu. Erkeği ilk önce yaratarak onu baş ve önder atadı. Kadın ise onu tamamlayandır (1.Korintliler 11:3). Bu yüzden kadın, Tanrı'nın kurmuş olduğu bu hiyerarşiye saygısından ötürü, kocasına boyun eğmeli. Erkek ise eşine her yönden sahip çıkmalı ve onu fedakar bir şekilde sevmeli. Hatta Pavlus erkeğin eşini kendi bedeninin bir parçası olarak görmesi gerektiğini hatırlatır. Bunun nedeni Tanrı'nın ilk evliliği kurarken söylediği sözlere dayanır: 'Adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak ve ikisi tek beden olacak' (Yaratılış 2:24). Erkek eşine bu şekilde bakarsa onu ezmesi ya da hor görmesi imkansızdır. Tersine sağlıklı bir evlilikte karı koca her konuyu karşılıklı konuşur ve birlikte karar verirler. Erkek olması gerektiği gibi eşine sevgi gösterirse kadın doğal olarak ona saygı duyacaktır. Böylece sevgi ile saygı birbirini tetikleyerek hiç durmayan bir devridaim yaratır.

Bu bölümde Elçi Pavlus aynı zamanda Mesih'le Kilise arasındaki ilişkiye değinir. Kilise topluluğunu Mesih'in gelinine benzeten bir kaç ayet daha var (2.Korintliler 11:2, Vahiy 19:7). İsa Mesih imanlılar için canını feda ederek günahlarını bağışladı ve onları kendisine bağladı. Yakında bir gün yeryüzüne geldiğinde Kilise'yi yanına alacaktır ve bir daha ayrılmayacağız (Yuhanna 14:1-3). Pavlus erkeklere Mesih'in bu olağanüstü sevgisini örnek gösterir. Kadınlara ise Kilise'nin bağlılığını örnek gösterir. İsa Mesih Kilisesi için kendini nasıl feda ettiyse kocalar da eşlerini o derecede sevmeli. Kilise de Mesih'e nasıl bağlıysa kadınlar kocalarına da o derecede bağlı olmalı. Pavlus'un dediği gibi Mesih'le Kilise arasındaki ilişkinin sırrı çok büyüktür ama evli olanlar için çok önemli bir emsal teşkil ediyor. Dolayısıyla kocaların sevmesi olsun kadınların boyun eğmesi olsun, bunlar keyfimize kalmış kararlar değil. Bunu yaptığımızda Mesih'i yansıtıyor, ya da yansıtmıyoruz. Ayrıca bunu Tanrı'nın kurmuş olduğu evlilik düzenine olan saygımızdan dolayı

yapmalıyız. Dahası, evliliğin ancak bu şekilde doğru düzgün yürüdüğünü unutmamalıyız. Yaratan'ın dediğinin dışında çıkarsak ancak kendimize zarar veririz. Ama gerçekten mutlu bir evlilik istiyorsak orijinal şablonuna uymamız gerek.

AİLE HAYATI

Efesliler 6:1-4

1 Ey çocuklar, Rab yolunda anne babanızın sözünü dinleyin. Çünkü doğrusu budur. 2-3 «İyilik bulmak, yeryüzünde uzun ömürlü olmak için annene babana saygı göstereceksin.» Vaat içeren ilk buyruk budur. 4 Ey babalar, siz de çocuklarınızın öfkesini uyandırmayın. Onları Rab'bin terbiye ve öğüdüyle büyütün.

AÇIKLAMA: Bu kısımda Rab Elçi Pavlus doğrudan imanlı çocuklara hitap eder. Anne babalarının sözünü dinlemeleri gerektiğini vurguladıktan sonra ebeveynlerinin sorumluluklarına da değinir. Aile kavramı temel ve hayati önem taşıyan bir konudur. Nitekim aile Tanrı'nın icadıdır, ne var ki modern çağda nerdeyse tümünden eriyip kayboluyor. Dünyevi hayatın hızlı temposuyla sürüklenen anne babalar çocuklarını televizyonun önünde başı boş bırakıp birbirinden tamamen kopuk yaşıyorlar. Büyüklerini neredeyse tanımayan çocuklar bu defa onlarla nasıl geçinmeleri gerektiği konusunda en ufak fikre sahip değiller. Rab'bin Sözü ise çocukların anne babalarının sözünü dinleyip her açıdan saygılı ve itaatkar olmaları gerektiğini belirtir. Verilen sebep de çok önemli: çünkü doğrusu budur! Ne yazık ki herkesin kendi doğrusunu öne sürdüğü bugünlerde, insanlar doğru ve yanlış ayrımını yapamaz oldular. Her zaman duyduğumuz, 'Senin için doğru neyse odur', lafı aslında çok yanlış ve vahim sonuçlara yol açar. Bir doğru vardır o da Tanrı'nın doğrusu. İkinci olarak Pavlus itaatkâr olmanın beraberinde getirdiği bereketleri sıralar: 1. İnsan iyilik bulur, 2. İnsanın ömrü daha uzun olur. Sonuç olarak çocuklar aile yuvasında itaat etmeyi öğrenmezlerse dışarıda pek hayırlı vatandaşlar olacaklarını düşünemeyiz.

Şimdi anne babalarının tarafına döneriz ki esas iş onlarla başlar. Pavlus özellikle babalara seslenir çünkü genellikle ev ve aile işlerinden kopup bağımsız yaşamaya çalışan onlardır. Çocuk yetiştirme işi hem babaya hem de anneye düşer. Evladın öfkesini uyandırmayın derken Pavlus anne babanın son derece sabırlı ve şefkatli olması gerektiğini vurgular. Çocuğun yüreği çok hassas, ağır laflar ve aşırı şiddet onları bir anda tümünden kırabilir. Aynı zamanda onu kendi haline bırakmak da çok tehlikeli. Tanrı'nın Sözü çocuğumuzu Rab'bin terbiyesi ve öğüdüyle büyütmemiz gerektiğini vurgular. Bu iki olgu birbirini dengeler. Öğütler yani doğru öğretiler ve nasihatler çok önemlidir ama gerektiğinde fiziksel terbiye de o kadar da kritik bir rol oynuyor. Yasanın Tekrarı 6:7'de Rab buyruklarını evimizde her fırsatta dile getirerek çocuklarımıza benimsetip yüreklerine adeta kazdırmamız gerektiğini belirtir. Tanrı'nın doğrularını çocuklarımıza devamlı ve düzenli bir şekilde öğretmeye gayret etmeliyiz. Örneğin, sabah kahvaltıya oturduğumuzda onlarla birlikte Kutsal Kitap'tan bir paragraf okuyup günün etkinlikleri ve her birinin

kişisel işleri için dua edebiliriz. Zamanla bu öğretiler çocuğun kişiliğini ve karakterini sağlam bir şekilde bina edecektir.

Ancak sadece sözlü eğitimle yetinmemeliyiz. Süleyman'ın dediğine göre 'akılsızlık çocuğun öz yapısındadır, değnekle terbiye edilirse akılsızlıktan uzaklaşır' (S.Özdeyişleri 22:15). Buna benzer daha bir çok ayette bilge kral Süleyman fiziksel terbiyeyi çocuklarımızdan esirgemememiz gerektiğini belirtir (13:24, 23:13-14, 29:15,17). Bu tür terbiyede çok ama çok dikkat etmemiz gerekiyor ki çocuğumuzun onurunu kıracak ya da bedenine zarar verecek bir hamle yapmayalım. Aslında fiziksel terbiyeyi sevgiyle yaptığımız sözlü eğitiminin bir uzantısı olarak görmekte fayda var. Öncelikle evde çocuklarımıza yapmaları ve yapmamaları gereken şeyleri öğretmemiz gerekir. Sonra bu kurallara uymadıkları taktirde nasıl bir cezayla karşılaşacaklarını önceden bildirmeliyiz. Bilerek yanlış yaptıklarında belirttiğimiz cezayı tutarlı bir şekilde uygulamalıyız. Cezaları da her çocuğun yaşını ve suçunu göz önünde bulundurarak vermeliyiz. Son olarak her ceza verdiğimizde çocuğa onu ne kadar sevdiğimizi ve bunu onun iyiliği için yaptığımızı hatırlatmalıyız. Çünkü terbiye bir sevgi eylemidir. Çocuklarımızı sevdiğimiz için cezalandırıyoruz. Nitekim Tanrı'nın kendisi çocukları olan bizleri aynı şekilde terbiye eder (İbraniler 12:7-11).

İŞ HAYATI

Efesliler 6:5-9

5 Ey köleler, dünyadaki efendilerinizin sözünü Mesih'in sözünü dinler gibi saygı ve korkuyla, saf yürekle dinleyin. 6 Bunu, yalnız insanları hoşnut etmek isteyenler gibi göze hoş görünmek için yapmayın. Mesih'in kulları olarak Tanrı'nın isteğini candan yerine getirin. 7 İnsanlara değil, Rab'be hizmet eder gibi gönülden hizmet edin. 8 Çünkü ister köle ister özgür olsun, herkesin yaptığı her iyiliğin karşılığını Rab'den alacağını biliyorsunuz. 9 Ey efendiler, siz de kölelerinize aynı biçimde davranın. Artık onları tehdit etmeyin. Onların da sizin de Efendiniz'in göklerde olduğunu ve insanlar arasında ayırım yapmadığını biliyorsunuz.

AÇIKLAMA: Bu son bölümlerde gördüğümüz gibi hayatımızın her alanı, her ilişkimiz Tanrı için önemlidir. Bazı Hristiyan bir tek Pazar günlerini Rab'be adar ve haftanın kalan bakiyesini kendilerine ait sanırlar. Yani kilisedeki ruhsal hayatlarını sıradan 'dünyevi' hayatlarından ayırırlar. Ancak böylesi bir ayırım bizi ikiyüzlülüğe sürükleyebilir. Aslında Tanrı hayatımızın tümünde bizimle birlikte olup kutsallığını etkinleştirmek istiyor. Bir çoğumuz için hayatımızın en büyük bölümü iş yerinde geçer. O yüzden özellikle o ortamda Rab'bi yüceltip hoşnut etmeyi öğrenmek çok önemlidir. En başta şunu unutmamalıyız ki Tanrı'nın gözünde 'sıradan' diye bir iş yoktur; O hayatımızı bir bütün olarak gözetler. Üstelik ilk Adem yaratıldığında Tanrı onu Aden Bahçesinde çalışmak üzere yarattı (Yaratılış 2:15). Demek ki çalışmak hiç de olağan bir iş değil, tersine çok kutsal bir görevdir. Ancak daha sonra insan günah işlediğinde çalışmak zahmetli bir hüsrana döndü. Ama Mesih

imanlısı olarak Tanrı'nın insana verdiği bu sorumluluğu yeniden keşfedip kutsayabiliriz. İşte bu ayetlerde Elçi Pavlus iş hayatımıza yeni bir perspektif sunar.

Bu ayetlerde kölelerin patronlarına boyun eğmeleri gerektiğini belirtir ama bu bizde bazı soru işaretleri uyandırır: İncil kölelik olayını meşrulaştırıyor mu? Aslında öncelikle Pavlus'un yaşadığı dönemde köleliğin bizim genellikle akla getirdiğimiz Afrika köleliğinden çok farklı olduğunu bilmeliyiz. Kutsal Kitap'ın döneminde bazı köleler savaş sonucunda esir olup zorla çalıştırıldı. Ama çoğu köle bildiğimiz hizmetkardan farksızdı. Hatta bazı köleler evi yönetir, hemşirelik yapar ya da efendinin çocuklarını eğitirdi. Birçok köle kendi isteğiyle köle olurlardı (M.Çıkış 21:1-11). Örneğin aşırı borçlanan biri zengin bir ailenin hizmetine girip bir süreliğine kölesi sayılırdı. Yine de başka bir ayette Pavlus mümkünse imanlıların bu tür bağlayıcı ilişkilerden özgür olmalarını tavsiye eder (1.Korintliler 7:21-23). Dolayısıyla burada kölelere yazılanı her tür patron işçi ilişkisine uyarlayabiliriz. Pavlus öncelikle saf bir yürekle itaat etmemizi ister. Yalnızca söz dinlemek değil bunu Mesih'e yaraşır bir tutumla yapmak da önemlidir. Bunu sadece iş konumunda yükselmek için ya da patronumuzun gözüne girmek için değil Tanrı'ya olan saygımızdan ötürü yapmalıyız. Bu ayetlerde Pavlus her ne işle meşgul olursak olalım esas Tanrı için çalıştığımızı belirtmeye çalışıyor. Çoğumuz 'Patronum daha iyi olsa ya da farklı biri olsa her şey çok farklı olur' diye düşünürüz. Ama işin püf noktası da bu: Eğer patronumuz olarak İsa Mesih'i görürsek o zaman iş tümünden değişir. İşte Pavlus her işimizi Tanrı adına yapmamızı önerir, çünkü günün sonunda yaptığımızın karşılığını Kendisinden alacağız. Böylece bir kölenin işi bile yürekten ve Tanrı'ya yaraşır bir şekilde yapılırsa kutsal ve soylu bir göreve dönüşür.

Son ayette Pavlus iş veren imanlılara da yönelir. Onların da gerçek Patron Göklerin Rab'bi olduğunu hatırlatarak işçilerine haksızlık etmemelerini buyurur. Hatta imanlı patron bu iş imkanı fırsat bilip işçilerine Tanrı'nın sevgisini göstermek için kullanabilir. Sonuçta son yargıda Tanrı küçük büyük, patron işçi ayrımı yapmayacaktır. Ancak kime çok imkan verildiyse ondan daha büyük hesap sorulacaktır. Bazı patronlar gerçekten zalimce davranabilir ve işçilerini ezebilir. Hatta bazen sırf inancımızdan dolayı iş yerinde zulüm görebiliriz. Bu durumda Elçi Petrus şikayetimizi Tanrı'ya havale etmemizi tavsiye eder. Hatta haksız yere acı çektiğimizde buna Tanrı bilinciyle katlanırsak O'nu hoşnut ettiğimizi de hatırlatır (1.Petrus 2:18-19). Sonuç olarak ister patronumuz iyi olsun ister olmasın, ister işimiz güzel olsun ister olmasın, her ne iş yaparsak yapalım bunu Tanrı için yaptığımızda çok daha keyifli geçeceğinden ve ödülümüzü kendisinden alacağımızdan emin olabiliriz (Koloseliler 3:17).

RUHSAL MÜCADELE

Efesliler 6:10-20

10 Son olarak Rab'de, O'nun üstün gücüyle güçlenin. 11 İblis'in hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın. 12 Çünkü

savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır. 13 Bu nedenle, kötü günde dayanabilmek, gerekli her şeyi yaptıktan sonra yerinizde durabilmek için Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanın. 14-15 Böylece, belinizi gerçeğe kuşatmış, göğsünüze doğruluk zırhını takmış ve ayaklarınıza esenlik Müjdesi'ni yayma hazırlığını giymiş olarak yerinizde durun. 16 Bunların hepsine ek olarak, Şeytan'ın bütün ateşli oklarını söndürebileceğiniz iman kalkanını alın. 17 Kurtuluş miğferini ve Ruh'un kılıcını, yani Tanrı sözünü alın. 18 Her türlü dua ve yalvarışla, her zaman Ruh'un yönetiminde dua edin. Bu amaçla, bütün kutsallar için yalvarışta bulunarak tam bir adanmışlıkla uyanık durun. 19 Ağzımı her açtığımda bana gerekli söz verilsin diye benim için de dua edin; öyle ki, Müjde'nin sırrını cesaretle bildirebileyim. 20 Uğruna zincire vurulmuş durumda elçilik ettiğim Müjde'yi gerektiği gibi cesaretle duyurabilmem için dua edin.

AÇIKLAMA: Son olarak Pavlus bizi ruhsal bir boyuta çıkartıp çoğu zaman gözden kaçırdığımız ama hayati önem taşıyan kozmik bir mücadeleyi göstermek istiyor. Gerçek şu ki biz bu evrende yalnız değiliz. İçinde yaşadığımız kainat şuan bile savaş halindedir. Bu kozmik mücadele çoğunlukla cinlerle melekler arasında geçiyorsa da biz tam ortadayız, çünkü bizim için mücadele ediyorlar! Etrafımızda gördüğümüz diğer tüm sorunlar ve savaşlar aslında bu ruhsal savaşın yankılarıdır. Hamdolsun Rab bu konuda bizi yalnız bırakmıyor. Burada bu konuyla ilgili çok net talimatlar görebiliyoruz. Göreceğimiz gibi bize düşen görev Şeytanı avlamak, ona saldırmak değil, tersine Rab'bin silahlarını kuşanıp yerimizde dimdik durmaktır.

Her mücadele olduğu gibi öncelikle düşmanımızı iyice analiz etmemiz gerek. İnsanlar yaşadıkları sorunların kaynağı olarak ya başka insanları ya da devleti gösterir oysa ki tüm adaletsizliklerin ve kötülüklerin asıl sebebi İblis'tir. Günah onunla başladı ve tüm insanlara bulaştı. Tarihin başlangıcından beri Şeytan insanları Tanrı'ya karşı ayaklandırmaya çalışıyor ve ne yazık ki çoğunlukla başarılı oldu. Ama Rab, İsa Mesih'i göndererek, İblis'i bozguna uğrattı ve bizi esaretinden kurtardı (İbraniler 2:14-15). Ama Mesih dönene kadar mücadele sürüyor. O yüzden Pavlus bizi Tanrı'nın kutsal silahlarını kuşanmaya çağırır. Yine de bu savaşın belirli bir devlete ya da insana karşı değil İblis ve ruhsal ordularına karşı olduğunu unutmamalıyız. Şeytan'ın emrinde binlerce kötü ruh (cinler) var ve bunlar kendilerine müsaade eden insanları yönlendirmek ve mümkünse yok etmek için uğraşırlar. İblis özellikle Mesih imanlılarını da hedef alır (1.Petrus 5:8). Ancak Rab'be bağlı kaldığımız sürece ve bize sağladığı ruhsal silahları kuşandığımız takdirde bize dokunamazlar (1.Yuhanna 5:18).

Peki bahsettiği silahlar nelerdir? Aslında bunlar insanlara zarar verecek türden değil, bunlar kendimizi kötülükten koruyup Rab'bin mücadelesini sürdürmek için verilen ruhsal silahlardır. Roma'da tutuklu bulunan Pavlus, büyük olasılıkla yanında hazırda duran Romalı bir askerin silah takımını örnek göstererek, günlük olarak nasıl korunmamız gerektiğini öğretir:

- Belimizi kuşatmak– **Gerçek** – Geçmişte aklımıza yerleştirilen İblis'ten kalma tüm yalanları söküp yerlerine Mesih'in gerçeklerini koymamız gerek. Savaş önce aklımızda başlar (1.Petrus 1:13, Filipililer 4:8).
- Göğsümüze zırh takmak – **Doğruluk** – Yüreğimizi korumak için Mesih'in doğruluğunu ve kutsallığını her gün giyinmemiz gerek (Efesliler 4:23-24).
- Ayaklarımıza ayakkabı – **Müjde** – Müjdeyi anlatmak için her zaman hazır ve istekli olmamız gerekir (1.Petrus 3:15).
- Kalkan – **İman** – Şeytan'ın fırlattığı okları, yalan yanlış düşünceler ve tuzakları, karşılamak için daima Rab'be dayanıyor olmalıyız (1.Petrus 5:8-9).
- Miğfer – **Kurtuluş** – Aklımızı koruyan kuvvetli bir kurtuluş güvencesine sahip olmamız gerekiyor. Ayrıca sürekli olarak kurtuluş umudumuzu yani Mesih'in yakındaki dönüşünü anımsamak gerek (1.Selanıkliler 5:8).
- Kılıç – **Tanrı'nın Sözü** – Şeytan'a karşılık vermek üzere tek silahımız Tanrı'nın Sözüdür – onu çok iyi kullanmayı bilmemiz gerekir (2.Timoteos 2:15).
- **Dua** – Sonuçta ve belki hepsinden en önemlisi Komutanımız olan Rab ile sağlam ve kesintisiz bir irtibat sahibi olmamız gerekiyor (Koloseliler 4:2).

Son olarak şunu vurgulamamız gerek ki bu silahların etkili olması için onların hepsini devamlı olarak kuşanmalıyız. Aklımıza yerleşen yalanları her gün üzerimizden atıp, günahlarımızı itiraf ederek Mesih'in kutsallığına bürünmeliyiz. Düzenli olarak Rab'bin Sözü'nü okuyup dua ederek Rab'be olan bağlılığımızı güçlendirmeliyiz ve her fırsatta müjdeyi yaymalıyız. Asker gibi her daim İblis'in saldırılarına karşı ayık ve uyanık olmalıyız. Rab zaferi şimdiden elde etti ancak Mesih Kral olarak dönene kadar bu yüce mücadeleyi kutsal özveriyle sürdürmeliyiz (2.Timoteos 4:7).

SON SELAMLAR

Efesliler 6:21-24

21 Nasıl olduğumu, ne yaptığımı sizin de bilmeniz için sevgili kardeşimiz, Rab'bin güvenilir hizmetkârı Tihikos size her şeyi bildirecektir. 22 Kendisini bu amaçla, durumumuzu iletmesi ve yüreklerinize cesaret vermesi için size gönderiyorum. 23 Baba Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten kardeşlere imanla birlikte esenlik ve sevgi diliyorum. 24 Tanrı'nın lütfu Rabbimiz İsa Mesih'i ölümsüz sevgiyle sevenlerin hepsiyle birlikte olsun.

AÇIKLAMA: Mektubun sonuna gelince hapisten yazan Elçi Pavlus Efesli kardeşlerin kendisi için ne kadar kaygı çektiklerini bilerek kişisel durumunu mektubu taşıyan Tihikos kardeşten öğrenebileceklerini söylüyor. O dönemde bir

mektubun Roma'dan Efes'e gitmesi haftalar sürebilir. Büyük olasılıkla Efesliler en son Pavlus'tan haber alalı aylar geçmişti. Onun Yeruşalim'de tutuklanıp Sezar'ın önüne çıkmak üzere Roma'ya gittiğini biliyorlardı. Doğal olarak kendisi için çok endişelendiler ve Tihikos'u durumunu sormak için göndermişler. Ancak ne ilginçtir ki Pavlus cevabında kendisinden bahsetmek yerine Efes Kilisesini yüreklendirmek ve bina etmek için bu mektubu yazdı. Kendisi için bir tek dua etmelerini istiyor. Özellikle her fırsatta Mesih'in müjdesini daha cesur ve etkin bir şekilde duyurması için dua etmelerini istiyor. Kendi durumu için hiç bir kaygı çekmiyor yalnızca müjdenin yayılması ve kiliselerin güçlenmesini istiyor. Belli ki Pavlus durumu ne olursa olsun tek bir şeye odaklanmıştır, o da Mesih'in sevgisini yaymak. 2.Korintliler 5:14'de belirttiği gibi Pavlus'u her gün motive eden olağanüstü gerçek Mesih'in sevgisidir. Ne mutlu Pavlus gibi Tanrı'nın sevgisiyle yanıp tutuşanlara. Böylece Pavlus Rabbimiz İsa Mesih'i ölümsüz sevgiyle sevenlere esenlik dileyerek mektubunu noktalar.

Çok kısa süren bu mektupta Elçi Pavlus'un değindiği konuları bir daha akla getirdiğimizde, esasen Kutsal Ruh'un bize ne kadar harika bir hazineyi bıraktığını anlıyoruz. Başta Tanrı'nın Kilise için ezelden beri tasarladığı mükemmel plana baktık. Kilise dediğimiz topluluğun esas İsa Mesih'e inan ve Tanrı'nın ev halkı arasında yer alan tüm herkesten oluştuğunu gördük. Sonra ise kilisenin her üyesinin topluluğa ne şekilde katkıda bulunması gerektiğini ve kendi hayatını Tanrı'nın düzenine uygun hale getirmesi gerektiğini gördük. Son olarak da Mesih'in, hayatımızın her alanında ve her ilişkisinde nasıl etkin olması gerektiğini anladık. Neticede Tanrı'ya olan sevgimiz ve Mesih'e olan imanımız hayatımızın tümünü yeniden şekillendirdiği gibi içinde yaşadığımız dünyayı da olumlu yönden değiştirmeli. İşte gerçek Kilise Mesih'in bu sevgisiyle hareket eden Tanrı'nın ailesidir.

KAYNAKÇA:

TÜRKÇE:

1. William MacDonald, *Kutsal Kitap Yorumu: Yeni Antlaşma Serisi*, Cilt 2, Yeni Yaşam Yayınları, 2002.

İNGİLİZCE:

1. F.F.Bruce, *The New International Commentary on the New Testament: The Epistle to the Colossians, to Philemon and to the Ephesians*, Eerdmans, 1984.
2. Harold Hoehner, *Ephesians, An Exegetical Commentary* Baker, 2002.

3. Thomas Constable Online Commentary:
<http://www.soniclight.com/constable/notes/pdf/ephesians.pdf>

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://HristiyanKitaplar.com)'dan indirebilirsiniz.

Can Nurođlu yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)